

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ Ο΄
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015
λρ. Φύλ. 838

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 838, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324

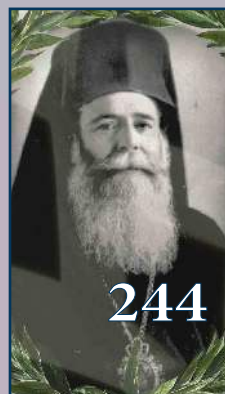
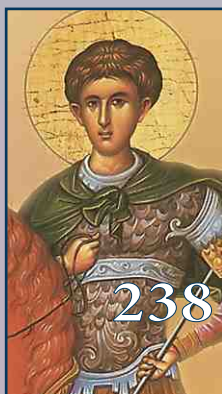
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἔξωτερικοῦ

IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Ἡ σπορά τοῦ Θεοῦ	235
Κράτα τήν πίστη!	236
Ὁ βιγλάτορας τῆς Θεσσαλονίκης	238
Ἅγιος Κατηχητής.....	239
Γράμμα ἀπό τή Μακεδονία τοῦ 1904	241
Ἐπιστολή Ἰακώβου: 7η Διδαχή (Β΄).....	242
Ἡ ἀντίσταση τοῦ Δεσπότη	244
Πρόσ-φυγας	247
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	248
Τό ὄπιο τοῦ λαοῦ	250
Ἡ καλύτερη Τράπεζα	252
Γιατί τά παιδιά λένε ψέματα;	254
Γιά τούς καρπούς τῆς ἀκακίας	256
Ἀδούλωτα νιάτα (διήγημα)	257
Μεταναστευτικό τσουνάμι	260
Συζητώντας τά γεγονότα	262

Ἡ σπορά τοῦ Θεοῦ

Ἐνας ταπεινός δάσκαλος, πού μιλά στούς φτωχοὺς ψαράδες τῆς Τιβεριάδας, διδάσκει τοὺς ξωμάχους δουλευτές τῆς γῆς, σαγηνεύει τὰ πλήθη, προσεγγίζει μέ ἐνδιαφέρον ἀγράμματους καί μορφωμένους, ἄνδρες καί γυναῖκες, ἀγκαλιάζει μέ στοργή τὰ παιδιά καί τὰ προβάλλει ὡς πρότυπο στούς μαθητές του... Ἔτσι θέλησε νά σταθεῖ πλάι στόν ἀποστάτη ἄνθρωπο ὁ θεάνθρωπος Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Νά τόν σώσει ὄχι μέ μία διαταγή, ἀλλά μέ ἐπίπονη ἀγωγή, μέ λόγο καί πράξη, τήν ὁποία ἐπισφράγισε μέ τή σταυρική του θυσία.

Ἐνας ταπεινός δάσκαλος, πού μιλά ἀπλά στίς καρδιές, μά τίς ἀναστατώνει καί ἐμφυτεύει δυναμικά μέσα τους μιά νέα ζωή, ἓνα νέο καθεστῶς, τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν! Κι εἶναι, στ' ἀλήθεια, πολύ χαρακτηριστική ἡ εἰκόνα τοῦ σπόρου, μέ τόν ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Κύριος παραβάλλει τόν λόγο του. Τί πιό ἄσημο ἀπό τόν σπόρο; Μπορεῖ εὐκόλα νά χαθεῖ μέσα στό χῶμα, νά φαγωθεῖ ἀπό κάποιο πτηνό, νά τσαλαπατηθεῖ ἀπό τοὺς ἀδιάφορους, νά ἐξαφανισθεῖ. Ἀλλά καί τί πιό δυναμικό; Βλαστός, φυτό, δένδρο ὁλόκληρο ξεπετιέται ἀπό ἓναν μικρό σπόρο.

Εἶναι σπόρος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Μᾶς τό θυμίζει ἰδιαίτερα τόν μήνα αὐτό μέ τήν παραβολή τοῦ Σπορέως ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, ἡ ὁποία καί διαχειρίζεται τόν ἐγγυημένο σπόρο τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος, τόν ἄσαρκο Λόγο. Μέ αὐτόν ἀναπλάθει καί ἀναμορφώνει τόν κόσμον· καλεῖ τίς ψυχές στή μετάνοια, τίς καλλιεργεῖ καί τίς ἐτοιμάζει γιά νά τίς ἀγιάσει κατόπιν, καθῶς τίς καθιστᾷ κοινωνοὺς στόν ἑνσαρκο Λόγο, μέ τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Εἶναι σπόρος δραστικός ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἀνατρέπει καί ἀνορθώνει καί τελικά ἀναμορφώνει τήν ὑπαρξη, ἔτσι ὅπως ὁ σπόρος δίνει νέα μορφή στήν ἄγονη, γεμάτη ἀγκάθια γῆ· τή μεταμορφώνει σέ καρπερό χωράφι. Μά ὅπως στή φυσική σπορά ἡ καρποφορία δέν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπό τόν σπόρο ἀλλά καί ἀπό τό χωράφι πού θά τόν δεχθεῖ, ἔτσι καί στήν πνευματική πραγματικότητα. Βέβαια, ὁ σπόρος-λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει τή δύναμη νά βελτιώσει καί τήν ποιότητα τῆς ψυχῆς πού θά τόν δεχθεῖ. Π' αὐτό κανέναν δέν θά κατηγορήσει ὁ Θεός γιά τό τί εἶδους χωράφι ἦταν, ἀλλά γιά τό τί ἔγινε.

Ἀλήθεια, ἐμεῖς, πού ὡς συνειδητά μέλη τῆς Ἐκκλησίας γνωρίζουμε, ἀκοῦμε, μελετοῦμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, πῶς καί πόσο ἀξιοποιοῦμε τή σπορά τοῦ Θεοῦ; Ἡ σύσταση τοῦ Κυρίου «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω» (Μθ 11,15) μᾶς καθιστᾷ προσεκτικούς. Καί δέν ἀρκεῖ βέβαια ἡ προσεκτική ἀκρόαση ἢ μελέτη. Ἄν αὐτή δέν συνοδεύεται ἀπό τήν προσπάθεια ἐφαρμογῆς τοῦ θείου λόγου, καταντοῦμε ὑποκριτές ἢ, στήν καλύτερη περίπτωση, χριστιανοί τῶν λόγων. Φύλαξέ μας, Κύριε, ἀπό ἓνα τέτοιο κρίμα!

Κράτα τήν πίστη!

Τήν πίστη
πού ἔγινε
ἐνθουσιασμός
καί κουράγιο
καί ἀντοχή·
τήν πίστη
πού ἐνέπνευσε
ἥρωικές θυσίες,
αὐτή τήν πίστη
νά κρατήσουμε
καί σήμερα.

Εἶναι πρόβλεψη καί προφητεία τοῦ Κυρίου ὅτι ἀπό τό ξεκίνημά της καί μέχρι τήν συντέλεια τοῦ κόσμου ἡ Ἐκκλησία θά ἀντιμετωπίζει πάντοτε τόν διπλό κίνδυνο: Ἀπό τή μιά ἡ κοσμική ἐξουσία, ἄλλοτε μέ τά θέλγητρα κι ἄλλοτε μέ τά φόβητρά της, θά ἐπιχειρεῖ νά φιμώσει τήν Ἐκκλησία ἢ νά τήν ἀλώσει. Ἀπό τήν ἄλλη ἡ πλάνη, ἄλλοτε μέ τήν ἔπαρση τῆς γνώσης κι ἄλλοτε μέ τόν σκοτισμό τῶν παθῶν, θά προσπαθεῖ νά διαστρέψει τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, τήν ἀγία ἐντολή, νά ἀλλοιώσει τόν αἰώνιο λόγο τοῦ Εὐαγγελίου (βλ. Μθ 7,15· 24,5ε· Μρ 13,22).

Ἀνάμεσα σ' αὐτές τίς συμπληγάδες σκληρῆ καί ἀδυσώπητη ἡ πάλιν τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κάθε πιστοῦ, μά εἶναι βέβαιο καί ἀσφαλές τό ἀποτέλεσμα: Θά νικήσει ἡ πίστη! Ἀποτυπώνεται συμβολικά καί πολύ παραστατικά ὁ ἀγώνας αὐτός στό μοναδικό προφητικό βιβλίο τῆς Καινῆς Διαθήκης, τήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη. Μέ τήν καθοδήγηση τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὁ τελευταῖος ἐπιζῶν μαθητής τοῦ Κυρίου, ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης ἀλλά καί υἱός τῆς βροντῆς, περιγράφει προφητικά τί πρόκειται νά συμβεῖ στήν Ἐκκλησία καί μᾶς προειδοποιεῖ νά μή φοβόμαστε. Στό τέλος θά νικήσει τό ἐσφαγμένο καί «ἐσιπκός» ἀρνίο (βλ. Ἀπ 5,6), ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πού σταυρώθηκε ἀλλά ἀναστήθηκε. Καί θά νικήσουν μαζί του ὅλοι ὅσοι θά παραμείνουν πιστοί σ' Αὐτόν.

Σέ μία, λοιπόν, ἀπό τίς ἐπτά ἐπιστολές τῆς Ἀποκαλύψεως (βλ. 3,7-13), τό ἅγιο Πνεῦμα ἀπευθύνεται στήν μικρή μά εὐλογημένη ἐκκλησία τῆς Φιλαδέλφειας: Ἔχεις μικρή δύναμη, ὁ κόσμος δέν σέ ὑπολογίζει. Δέν ἔχεις στούς κόλπους σου ἄρχοντες καί ἰσχυρούς, φτωχοί

καί ταπεινοί τῆς γῆς εἶναι τὰ μέλη σου, ὅμως εἶσαι εὐλογημένη! Εἶσαι ἀπό τίς ἀγαπημένες μου ἐκκλησίες, καί δέν θά σέ ἐγκαταλείψω, λέγει ὁ Κύριος. Γιατί; Διότι τήρῃσες τήν πίστιν, τήρῃσες τήν ὑπομονή, τήρῃσες τόν λόγο μου καί δέν ἀρνήθηκες τό ὄνομά μου. Ὅμως, πρόσεξε! Μήν ξυπαστεῖς ἀπό τόν ἔπαινο. «Κράτει ὁ ἔχεις»! Καί τί εἶναι αὐτό πού ἔχει ἡ μικρή αὐτή ἐκκλησία; Αὐτό πού ὁ Κύριος τῆς ἔδωσε· «τί δέ ἔχεις ὁ οὐκ ἔλαβες;», ρωτᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Κο 4,7). Ὅ,τι καλό καί ὠραῖο διαθέτουμε εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, Αὐτός μᾶς τό χαρίζει.

Καί τί εἶναι αὐτό πού μᾶς χαρίζει ὁ Θεός; Εἶναι ἡ ζωή καί ἡ ἀνάστασις, εἶναι τό φῶς, εἶναι ἡ Ἐκκλησία του· εἶναι τό Σῶμα του καί τό Αἷμα του, ὁ ἑαυτός του. Γι' αὐτό ἔγινε ἄνθρωπος ὁ Κύριος, γιά νά μᾶς χαρίσει ὅχι ἀντικείμενα, ὅχι ιδέες καί ιδανικά, ἀλλά τόν ἑαυτό του! Τό ἔχουμε συνειδητοποιήσει αὐτό; Τόν ἑαυτό του μᾶς χαρίζει ὁ Κύριος νά γίνει ἑαυτός μας, τήν ζωή του μᾶς χαρίζει νά γίνει ζωή μας. Καί θέλει νά τό κρατήσουμε καλά αὐτό, νά μήν τό χάσουμε, νά μή μᾶς στερήσει κανείς τό στεφάνι τῆς δόξας.

Ἐπαινώντας τήν ἐκκλησία τῆς Φιλαδέλφειας ὁ Κύριος εἶναι σάν νά λέει σέ ὅλους ἐμᾶς: Νά ποιοί εἶναι αὐτοί πού ἀγαπῶ: αὐτοί πού φυλάγουν τόν λόγο μου, πού τηροῦν τίς ἐντολές μου καί δέν ἀρνοῦνται τό ὄνομά μου. Αὐτούς θά τοὺς φυλάξω στήν ὥρα τοῦ πειρασμοῦ. Δέν θά τοὺς ἐγκαταλείψω!

Πολύ παρήγορα ὅλα αὐτά, ἀλλά καί ἐλεγκτικά. Οἱ πολιτικές, κοινωνικές καί

οἰκονομικές ἀναστατώσεις τῶν ἡμερῶν μας καθιστοῦν ἐμφανῆ τόν μεγάλο πειρασμό πού βιώνουμε σήμερα στήν πατρίδα μας ἀλλά καί σέ παγκόσμια κλίμακα. Οἱ καιροί μας εἶναι δύσκολοι καί τὰ πράγματα γίνονται ὅλο καί δυσκολότερα. Μᾶς τσακίζει ἡ ἀγωνία, μᾶς κυκλώνει ἡ ἀνασφάλεια κι ὀλοένα αὐξάνει ὁ φόβος γιά τό αὔριο, ἡ ἀπελπισία γιά τό μέλλον. Δέν ξέρουμε τί μᾶς περιμένει. Κι ὅμως ὑπάρχει ἓνα ἔρεισμα σταθερό, μία ἐγγυημένη ἀσφάλεια. Ὁ ἀδιάψευστος λόγος τοῦ Κυρίου βεβαιώνει γιά τήν θεϊκή του βοήθεια, ἀλλά μέ μία προϋπόθεση: Νά τηρήσουμε τό χάρισμα τοῦ Θεοῦ, τήν ὀρθόδοξη πίστιν μας, νά τηρήσουμε τόν λόγο τοῦ Κυρίου, νά φυλάξουμε τό ὄνομά του, νά κρατήσουμε τήν ὑπομονή.

Τήν διαβεβαίωση αὐτή τήν προσυπογράφει καί ἡ νεώτερη ἱστορία τῆς πατρίδας μας. Ἀπό τήν παλιγγενεσία τοῦ 1821 μέχρι τό ἔπος τοῦ 1940 καί μέχρι σήμερα, πόσες φορές δέν μᾶς ἔσωσε ὁ Θεός! Καί πόσο δέν μᾶς στήριξε ἡ πίστιν σ' Αὐτόν! Ἡ πίστιν πού ἔγινε ἐνθουσιασμός καί κουράγιο καί ἀντοχή, πού ἀνέδειξε ἥρωες τοὺς μικροὺς κι ἀσήμεντους βιοπαλαιστές τῆς καθημερινότητας. Ἡ πίστιν πού ἐνέπνευσε ἡρωικές θυσίες, ὥστε νά ὑποκλίνονται θαυμαστικά οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς καί νά ὁμολογοῦν ὅτι «οἱ ἥρωες πολεμοῦν σάν Ἕλληνες». Αὐτή τήν πίστιν νά κρατήσουμε καί σήμερα. Εἶναι ἡ σίγουρη ἐλπίδα γιά τήν Ἑλλάδα καί γιά τόν κόσμο ὅλο!

Εὐ. Ἀλ. Λάκας

Ὁ βιγλάτορας τῆς Θεσσαλονίκης

Τί θέλει νά συμβολίσει ἡ εἰκόνα τοῦ ἁγίου Δημητρίου ὡς ἄρματωμένου καβαλάρη;

Πρῶτον, ἡ ἄρματωσιά εἶναι σύμβολο τῆς πνευματικῆς πανοπλίας, τῆς «πανοπλίας τοῦ Θεοῦ» (Εφ 6,10-18), μέ τήν ὁποία καλεῖται ὁ κάθε πιστός νά ἀντιμετωπίζει τίς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ διαβόλου. Οἱ ἅγιοι χρησιμοποίησαν μ' ἐπιτυχία τά ὅπλα τοῦ Πνεύματος, γι' αὐτό πολλοί ἀπ' αὐτούς -μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ἅγιος Δημήτριος- εἰκονίζονται ἐξοπλισμένοι.

Ἐπειτα, ἡ λαχτάρα τοῦ λαοῦ, πού ζήτησε καί ἔλαβε ἀμέριστη τῇ βοήθεια τοῦ ἁγίου σέ ποικίλες δύσκολες περιστάσεις, ἄρμάτωσε τόν Δημήτριο μέ στρατιωτική πανοπλία, διότι τόν νιώθει ὡς ἰσχυρό προσάτη της. Καβάλα στό κόκκινο ἄλογο του τρέχει κάθε φορά, γιά νά συνδράμει ὅσους τόν ἐπικαλοῦνται καί μάλιστα τούς συμπατριῶτες του Θεσσαλονικεῖς.

Ὅταν σίφη ἐχθρῶν κυκλώνουν τή Θεσσαλονίκη, ὁ ἅγιος τήν ὑπερασπίζεται.

Τή σώζει ἀπό τίς βαρβαρικές ἐπιδρομές.

Καταπαύει τίς τρικυμίες πού ταρασσούν τή θάλασσά της.

Ὅταν ἰσχυροί σεισμοί ἀπειλοῦν νά καταστρέψουν τή πόλη του συθέμελα, ὁ «συμπολίτης ἅγιος» συγκρατεῖ καί στερεώνει τή γῆ.

Κι ὅταν αἰρέσεις καί κακοδοξίες ἀπειλοῦν νά σαλεύσουν τήν ὀρθόδοξη πίστη, ἐκεῖνος τή στήριζει.

...Ἀλλά ἂν μείνουμε σ' αὐτό τό σύμβολο, πού παριστάνει τόν Δημήτριο ἄρματωμένο πάνω στό ἄλογο νά ἐξολοθρεύει τόν κατακτητή, ὅπως μέ τήν εὐχή του ἐνίσχυσε τόν Νέστορα γιά νά συντρίψει τόν Λυαῖο, τόν ἀδικοῦμε σκληρά. Τόν ἀνακηρύτουμε ἐθνικό ἥρωα. Δέν εἶναι ὅμως ἥρωας. Εἶναι ἅγιος, μεγαλομάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, βλαστός τῆς θείας χάριτος.

Στέργιος Ν. Σάκκος

(Ἀπό τό βιβλίο
«Ὁ Κατήχητής
τῆς Θεσσαλονίκης»)

Ἅγιος Κατηχητής

Θά μπορούσε λόγω τῆς θέσης του νά ἀνήκει στους διώκτες τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὑψηλόβαθμο πρόσωπο στήν κοσμοπολίτικη Θεσσαλονίκη τοῦ 300 μ.Χ., ἀριστοκράτης στήν καταγωγή μέ οἰκονομική ἐπιφάνεια, μόρφωση καί δυνατότητες κοινωνικῆς ἀνέλιξης. Ὡστόσο, στά μάτια τοῦ Δημητρίου ὅλα αὐτά τά μάταια τοῦ κόσμου φαίνονται πολύ φτωχά, τά θεωρεῖ σκύβαλα μπροστά στόν θησαυρό τόν κεκρυμμένο.

Προτιμᾷ νά δώσει τήν καρδιά καί τόν δυναμισμό του γιά νά φυλάξει ὅσα κληροδότησε στήν ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν: τήν πίστη στόν ἀληθινό Θεό καί τήν ὑπακοή στό θέλημά του. Πῶς νά νιώθει ἄραγε ὅταν κρυφά καί εὐλαβικά μελετᾷ τίς ἐπιστολές πού δύο αἰῶνες πρὶν ἔστειλε στους Θεσσαλονικεῖς ὁ πυρφόρος Παῦλος; Πῶς σκιρτᾷ ἡ καρδιά του; Ποιά ἐσωτερική ἐπικοινωνία βιώνει μέ τόν ἀπόστολο;

Ὁ νεαρός Θεσσαλονικέας αἰσθάνεται μία ἔκτακτη κλήση ἐντός του νά τόν καθοδηγεῖ. Πρόσκληση - πρόκληση γιά ἓνα ἄλλου εἶδους ἀξίωμα, ὕψιστο στή συχνότητα τοῦ Θεοῦ, μωρία δίχως προηγούμενο γιά τήν ἐποχή του· ἐποχή τῶν φοβερῶν διωγμῶν τοῦ Διοκλητιανοῦ... Τετρωμένος ἀπό τή θεία ἀγάπη παραδίδεται μέ ὅλο του τό εἶναι στό ἔργο τῆς ἐξάπλωσης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τόν προίκισε ὁ Θεός μέ χαρίσματα πολλά: παράστημα καί ὁμορφιά καί λόγο. Κι ὅλα τά κατέθεσε στή διακονία Του.

Κάθε μέρα ὁ χριστιανός ἀξιωματοῦχος ἀδμονεῖ νά ῥθει τό σούρουπο. Εἶναι ἡ ὥρα πού ὁ Δημήτριος ἀντικαθιστᾷ τή μεγαλόπρεπη στολή μέ μία ἀπλή κι ἀπέριπτη φορεσιά καί κατηφορίζει ἀθόρυβα καί διακριτικά γιά τή στοά τῶν χαλκῶν... Ἐκεῖ συναντᾷ μία

ομάδα νέων. Δέν τόν άπασχολεί ό άριθμός. "Εστω κι ένας. «Είς πρὸς ένα πρὸς Ἰχθύν» εἶναι τό σύνθημά του! Ρίχνεται μέ λαχτάρα καί ζήλο στήν κατήχηση.

Μεταγγίζει στίς νεανικές ψυχές τῆς Θεσσαλονίκης τή φωτιά πού ἀναψε μέσα του ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μά πιότερο ἀπό τόν φλογερό λόγο του δίδασκε ἡ ὀλοφώτεινη ζωή του. Τό παράδειγμά του ἀπέπνεε ἀγιότητα κι ἐνέπνεε στά νέα παιδιά τή μίμηση. Λαμπρή ἀπόδειξη αὐτῆς τῆς δυναμικῆς κατήχησης ἀποτελοῦν οἱ μαθητές του. Ἡ ἱστορία κατέγραψε ἕναν Νέστορα, ἅγιο καί μάρτυρα τῆς πίστες. Στήν ἴδια ομάδα νέων ἀνήκαν καί οἱ τρεῖς παρθενομάρτυρες ἀδελφές Ἀγάπη, Εἰρήνη καί Χιονία, πού ἡ Ἐκκλησία τίς ἔχει κατατάξει στό ἀγιολόγιό της.

Στέκεται μπροστά μας ἀπαράμιλλος κατηχητής ὁ ἅγιος Δημήτριος. Μπορεῖ γιά μᾶς τοὺς σύγχρονους χριστιανοὺς νά μοιάζει ἄφθαστο πρότυπο... Ὅμως, στ' ἀλήθεια, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό τέτοιους κατηχητές πού ὁ λόγος καί ἡ ζωή τους θά ἐμπνέουν τοὺς μαθητές τους.

Ἄγιε Δημήτριε, γίνε συμπαραστάτης καί ὁδηγός στό κατηχητικό ἔργο τὰ δύσκολα καί ἄγωνα τοῦτα χρόνια... Πρέσβευε νά ἀναδείξει ὁ Θεός εὐλαβεῖς, ἀγωνιστές κατηχητές πού θά μεταλαμπαδεύσουν φρόνημα μαρτυρίου σέ νέους Νέστορες· θά σπεύρουν μέσα στήν ψυχὴ μίας νέας Ἀγάπης τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ· θά ἐμπνέουν σέ μία σύγχρονη Χιονία τό θάρρος τῆς ὁμολογίας, θά μεταγγίσουν σέ μία σημερινή Εἰρήνη τόν πόθο γιὰ ἀγνή ζωή.

Χάρισε, Κύριε, στήν Ἐκκλησία σου ἀγίους διδασκάλους, γιὰ νά χαροῦμε καί ἀγίους μαθητές. Στήν ἐποχή μας, πού περίσσειε παντοῦ ἡ ἀμαρτία, ἅς πρεσβεύει ὁ μυροβλύτης Ἅγιος νά ὑπερπλεονάσει ἡ χάρη σέ κάθε τόπο ὅπου κατηχοῦνται ψυχές.

*Ἀγγελικὴ Τσιραμπίδου
Φιλόλογος*

Ἐπίκαιρες προτάσεις

γιά τοὺς μικροὺς μας φίλους

καί γιά τοὺς μεγαλύτερους

Ἐπίκαιρες ὁμιλίες σέ cd

- ✓ Σκλαβωμένοι ἐλεύθεροι & ἐλεύθεροι σκλάβοι
- ✓ Λουκάς ἱατρός ὁ ἀγαπητός
- ✓ Ἅγιος Δημήτριος

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Δευτέρα, 8 Μαρτίου 1904,
ώρα 10 π.μ.

Ζήτω ή Μακεδονία!

Έτελείωσαν, Νάτα μου, τά βάνά μας· από τās 4 τό πρῶι εύρισκόμεθα μεταξύ τοῦ έγκαταλειμμένου χωρίου Ρομπάτι καί τής Φυλῆς τοῦ Ἀλιάκμονος.

... Οὐδέποτε, σέ βεβαιῶ, έπίστευσα τόσον εἰς τήν θείαν Πρόνοιαν ὅσον χθές τήν νύκτα. Ὅταν έξεκινήσαμεν ἤτο σκότος βαθύ· οἱ ὁδηγοί ἀμφέβαλλαν καί πάλιν περί τοῦ δυνατοῦ τής πορείας· ἀλλ' έπειδή έπεμένομεν, ὑπήκουσαν. Μόλις ὁμως διήλθομεν εἰς τό σκότος τήν επικίνδυνον τουρκικήν ζώνην ἀμέσως, ὡς διά μαγείας, τά πυκνά νέφη διελύθησαν καί ή σε-

λήνη καί τά ἄστρα μās έφώτισαν τόν φοβερότατον δρόμον, τόν ὁποῖον επί 3 ὥρας ήκολουθήσαμεν διά μέσου παρθένων δασῶν, κρημνῶν, ἀνωφερειῶν καί λοιπῶν. Νάι, Νάτα μου, έπιστεύσαμεν ὅλοι, μέ ὅλην τήν ψυχήν μας, ὅτι ὁ Θεός εκείνην τήν στιγμήν εύλόγει τό έργον μας καί διά τῶν ἀστέρων τοῦ έφώτιζε τόν δρόμον μας. Ἡ πεποίθησις αὕτη μās έδωκε δυνάμεις ὑπερανθρώπους καί, χωρίς νά τό έννοήσωμεν σχεδόν, έβαδίσσαμεν επί 9 ὥρας, έκαστος φέρων βάρος 15-20 ὀκάδων. Τās δυσκολίας τās ὁποίας ὑπερνικήσαμεν, δέν ήμπορῶ νά σοῦ τās περιγράψω.

... ..

Δέν φαντάζεσαι πόσον ἀνυπομονῶ νά φθάνω εκεί. Έχω τήν πεποίθησιν ὅτι... μέ ὀλίγην γενναιότητα καί μέ πολλήν καλωσύνην καί φιλανθρωπίαν, θ' ἀλλάξουν τά πράγματα... Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἴσως μέ βοηθήσῃ ὁ Χριστός νά έπιτύχω, νομίζω ὅτι μοῦ έρχεται τρέλα. Τί χαρά δι' ὅλους μας ἂν γίνη τοῦτο, καί πρό πάντων τί εύτύχημα διά τήν Πατρίδα, ή ὁποία θ' ἀναθαρρήσῃ καί θά ἰδῇ ὅτι ἂν κινηθῇ ὀλίγον, νά μέν δέν ήμπορεῖ νά κάμῃ μεγάλα πράγματα, ἀλλ' ήμπορεῖ νά κάμῃ ὥστε νά παύσῃ αὐτός ὁ παμβουλγαρισμός εἰς τά μέρη εκείνα...

Εἰπέ εἰς τήν Ζωήν μου ὅτι έσφύριζα κατά τήν πορείαν τά τραγουδάκια της καί τήν έσυλλογιζόμην διαρκῶς. Επίσης καί τό Μικάκι μου, τό έφανταζόμην εἰς τήν καρδιά μου, καί εἰς τήν ἀγκαλιά μου, καί έσφιγγα δυνατά δυνατά τό εύλύγιστον κορμάκι του· καί σās ὅλους ἀνεξαιρέτως σās έσυλλογιζόμην κατά σειράν καί σχεδόν διαρκῶς, καί σās ἀγαποῦσα. Σοῦ στέλλω 2 φύλλα κυκλαμίνων τής Μακεδονίας. Εἴθε μίαν ήμέραν νά έλθετε αἱ ἴδιαι νά τά κόψετε. Ἡ ὠραιότης τῶν μερῶν τούτων εἶναι ἀπερίγραπτος. Τί λυπηρόν νά εύρίσκωνται εἰς τέτοια χέρια.

Χίλια φιλιὰ μακεδονικά...

Σέ φιλῶ καί σέ λατρεύω
Παῦλος.

(Από τό βιβλίό τής Ναταλίας Μελά,
«ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ», έκδ. «ΔΩΔΩΝΗ»)

7η ΔΙΔΑΧΗ: Οἱ ἡδονές καί τά κακά

Β'

Ἡ ζωὴ μας εἶναι ἓνας ἀδιάκοπος ἀγώνας νά πλησιάσουμε τόν Θεό καί νά μείνουμε στή χάρη του. Αὐτό προϋποθέτει συνεχῇ ἀντίσταση κατά τοῦ πονηροῦ καί τῶν σατανικῶν δυνάμεων (βλ. Ἐφ 6,12). Νά πολεμοῦμε τόν διάβολο, νά ἀποφεύγουμε τό κακό, ἐνῶ παράλληλα θά ἀπλώνουμε τό χέρι καί θά ζητοῦμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ· «ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καί ποίησον ἀγαθόν» (Ψα 33,15), προτρέπει ὁ Ψαλμωδός. Τό ἴδιο νόημα ἔχει καί ἡ σύσταση τοῦ ἁγίου Ἰακώβου· «ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καί φεύξεται ἀφ' ἡμῶν· ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καί ἐγγιεῖ ὑμῖν» (4,7). Ὁ συνεχὴς ἀγώνας κατά τοῦ διαβόλου ἐκφράζεται μέ τή συνεχῇ μετάνοιά μας. Ἡ προσέγγισή μας πρὸς τόν Θεό ἐκφράζεται μέ τήν πίστη. Μέσα σ' αὐτά τά δύο κλείνεται ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ πιστοῦ.

Ὁ κόσμος εἶναι χωρισμένος σέ δύο στρατόπεδα: τοῦ Θεοῦ καί τοῦ διαβόλου. Ὁ ἄνθρωπος οὕτως ἢ ἄλλως κάποιον θά ἔχει κύριο, διότι ἀπὸ τή φύση του εἶναι ἀνίσχυρος. Ἡ μόνη δύναμη πού ἔχει εἶναι νά ἐκλέξει τόν κύριο τῆς ἀρεσκείας του. Εἶναι τελείως ἐλεύθερος νά διαλέξει καί νά καταταγεῖ μέ τόν Θεό ἢ μέ τόν διάβολο. Ὁ παντοδύναμος Θεός χωρίς τή θέληση τοῦ ἀνθρώπου δέν μπορεῖ νά τόν σώσει. Ἀλλά καί ὁ διάβολος, πού εἶναι πολύ πιό δυνατός ἀπὸ τόν ἄνθρωπο, δέν μπορεῖ νά διαφεντεύσει τήν ψυχὴ του, ἂν ἐκεῖνος δέν τό δεχθεῖ. Μόνοι μας διαλέγουμε τόν Θεό ἢ τόν διάβολο, τή ζωὴ ἢ τόν θάνατο, τή μακαριότητα ἢ τήν καταστροφή μας. Ἡ ἀπόφασή μας νά πιστέψουμε στὸν Θεό καί νά μποῦμε στήν Ἐκκλησία του εἶναι καθοριστική. Ὁ ἀγώνας μας συνεχίζεται κάθε μέρα καί κάθε στιγμή, διότι εἴμαστε συνεχῶς ἀντιμέτωποι μέ τά δύο θελήματα, τά δύο στρατόπεδα. Κάθε ὥρα μετανοοῦμε καί ἀνανεώνουμε τήν πίστη μας, πᾶμε κόντρα στό θέλημα τοῦ διαβόλου, καί συμμορφωνόμαστε μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀφοῦ ἤλεγξε ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος τίς μάχες, τοὺς πολέμους καί τή στροφή πρὸς τήν κοσμικὴ ζωὴ, πού εἶναι οἱ βاريές, θά λέγαμε, ἐκδηλώσεις τῆς ἡδονοθηρίας καί τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν κακῶν θελημάτων, ἔρχεται στίς λεπτότερες ἐκδηλώσεις, πού εἶναι ἡ καταλαλιά καί ἡ κατάκριση. «Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, ἀδελφοί» (4,11), συνιστᾷ, δηλαδή μὴ μιλάτε εἰς βάρος τοῦ ἄλλου καί μὴν τόν κατακρίνετε, διότι αὐτό δέν τό θέλει ὁ Θεός. Δέν ἐπιτρέπεται νά κατακρίνετε κανέναν, διότι δέν κατακρίνετε τόν ἀδελφό, ὅπως νομίζετε, ἀλλὰ τόν ἴδιο τόν νόμο τοῦ Θεοῦ!

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει δικαίωμα νά κρίνει τόν νόμο τοῦ Θε-

Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Ἰακώβου

Θελήματα ὑπονομεύουν τίς σχέσεις μας (4,1-12)

οὔ, τήν ἁγία Γραφή, καί νά τήν ἀποδεχθεῖ ἢ νά τήν ἀπορρίψει. Ἐκεῖνοι ὁμως πού βεβαιώθηκαν ὅτι εἶναι θεόπνευστη, τήν ἀποδέχθηκαν καί ἐντάχθηκαν στήν Ἐκκλησία, δηλαδή οἱ χριστιανοί, δέν ἔχουν πλέον δικαίωμα νά κρίνουν τό περιεχόμενό της. Γι' αὐτούς ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς τους. Ἡ ἁγία Γραφή εἶναι τό συμβόλαιο τῆς κοινωνίας τους μέ τόν Θεό, ἡ ἀπαραβίαστη αὐθεντία, πάνω ἀπό κάθε κριτική. Ἀπό τή στιγμή πού ὁ χριστιανός θέτει ὑπό κρίση τό κύρος τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἔστω καί σέ κάποια παραμικρή λεπτομέρεια, καταγγέλλει τή σύμβαση τήν ὁποία εἶχε συνάψει μέ τόν Θεό καί γι' αὐτό θέτει τόν ἑαυτό του ἐκτός νόμου, δηλαδή ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ διδαχή τοῦ Κυρίου σαφῶς ἀπαγορεύει τήν κατάκριση (βλ. Μθ 7,1-2). Αὐτή τήν ἀπαγόρευση ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος θυμίζοντας ὅτι ἡ καταλαλιά καί ἡ κατάκριση εἶναι δύο σοβαρά πάθη. Δυστυχῶς, δέν ὑπολογίζουμε ὅσο πρέπει τά πάθη αὐτά καί τά ἀφήνουμε ἔτσι ἀδάμαστα νά ὑπονομεύουν τήν πνευματική μας ζωή. Ὅπως αὐτός πού δέν μπορεῖ νά βλάψει τόν ἐχθρό του, καταριέται καί εὐχεται τό κακό πού δέν μπορεῖ νά κάνει, ἔτσι καί ἐκεῖνος πού καταλαλεῖ καί κατακρίνει, ἐπειδή δέν μπορεῖ νά σύρει τόν ἀδελφό του σέ πραγματικό δικαστήριο καί νά ἐπιτύχει τήν καταδίκη του, στήνει μέσα του δικαστήριο, λέει τό κατηγορητήριο τοῦ ἀδελφοῦ του, τόν καταλαλεῖ, καί στή συνέχεια βγάζει καί τήν καταδικαστική ἀπόφαση, τόν κατακρίνει. Ἡ κατάκριση εἶναι μία περίπλοκη λειτουργία τῆς πτώσεως τοῦ κατακρίνοντος ἀνθρώπου, πολύ πιά σοβαρή ἀπό ὅσο φαίνεται, διότι δείχνει:

α) Ἑλλειψη ἀγάπης: Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ ἔχει τή δύναμη νά καλύπτει τά λάθη τοῦ προσώπου πού ἀγαπᾷ, δέν κατακρίνει (βλ. Α' Κο 13,7).

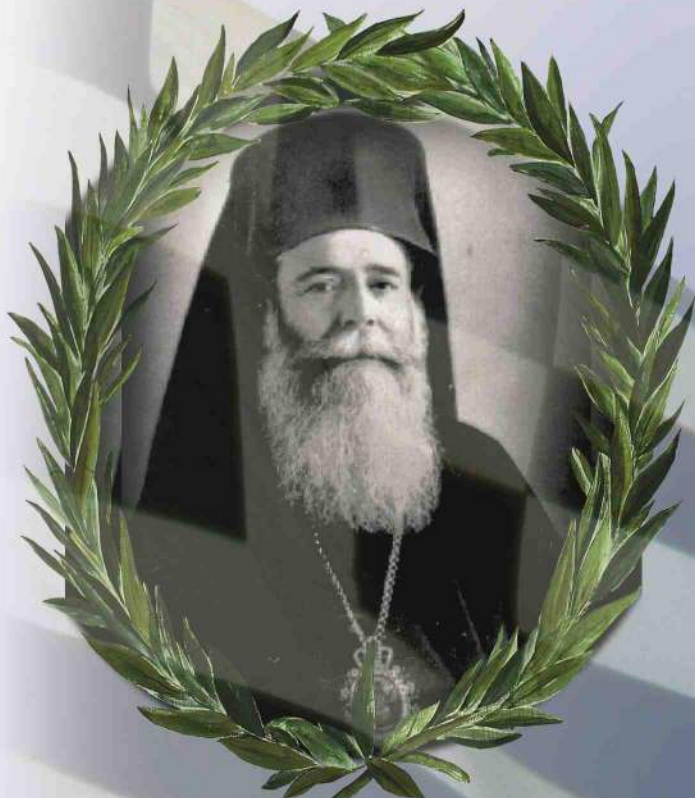
β) Αὐτοπροβολή καί αὐτοέπαινο: Ἐκεῖνος πού κατακρίνει κάνει μέσα του -ἀσυναίσθητα πολλές φορές- μία σύγκριση τοῦ ἑαυτοῦ του πρός τόν κατακρινόμενο καί βγάζει ἀνώτερο τόν ἑαυτό του.

γ) Παραγκωνισμό τοῦ Θεοῦ: Τό δικαίωμα τῆς κρίσεως τό ἔχει μόνον ὁ Θεός. Αὐτός ὅρισε τόν νόμο καί αὐτός μόνον μπορεῖ νά κρίνει ἐκείνους πού τόν παραβαίνουν.

Ὅταν ἐμεῖς κρίνουμε καί κατακρίνουμε, παραμερίζουμε τόν Θεό. Καί τό τραγικό εἶναι ὅτι ἀνακατευόμαστε σέ ὑποθέσεις γιά τίς ὁποῖες εἴμαστε ἐντελῶς ἀνίδεοι. Κολλοῦμε σέ μιά ἀσχήμια καί ἀδιαφοροῦμε γιά ὅλα τά καλά πού μπορεῖ νά ἔχει τό πρόσωπο πού κατακρίνουμε. Παθαίνουμε ἔτσι σάν τόν ἀνίδεο ἐκεῖνο τσαγκάρη πού, ὅταν εἶδε ἕναν ὑπέροχο πίνακα κάποιου μεγάλου ζωγράφου τόν ὁποῖο παραδέχονταν καί θαύμαζαν ὅλοι, βιάστηκε νά παρατηρήσει ὅτι δέν ἦταν καλά κολλημένη ἡ σόλα τοῦ παπουτσιοῦ πού φοροῦσε τό ζωγραφισμένο πρόσωπο.

Ἡ ἀγάπη, λοιπόν, ἡ ταπείνωση καί ὁ στοιχειώδης φόβος τοῦ Θεοῦ εἶναι τά ὄπλα μέ τά ὁποῖα θά πολεμήσουμε τήν κατάκριση. Καί εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη νά φυλαχθοῦμε ἀπό αὐτό τό φοβερό πάθος, τό ὁποῖο, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, μᾶς φέρνει ἀντιμέτωπους μέ τόν ἴδιο τόν Θεό, πού εἶναι ὁ νομοθέτης καί κριτής τῶν πάντων.

Ὁβλίας

Ἡ ἀντίσταση τοῦ Δεσπότη

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος
Χρῦσανθος
(1881-1949)
στά χρόνια
τοῦ ἐλληνοϊταλικοῦ
πολέμου
καί τῆς Κατοχῆς

Σαρώνει τήν Εὐρώπη ὁ Β΄ παγκόσμιος πόλεμος. Ἀπλώνει τὰ πλοκάμια του καί στή μικρή μας Ἑλλάδα. Στῆς Πίνδου τίς κορφές ἀξιωματικοί καί στρατιῶτες μας ἀναχαιτίζουν τίς ἰταλικές φάλαγγες καί ἀμύνονται τοῦ πατρίου ἐδάφους. Τό μέτωπο βαστᾷ γερά.

Κάτω ἀπό τέτοιες ἐκρυθμες καταστάσεις, ἡ ἀρχιεπισκοπική ποιμαντορία τοῦ Χρῦσανθου γίνεται ἀκόμη πιο δύσκολη. Δέν πτοεῖται, ἀλλά στέκεται στό ὕψος τῶν εὐθυνῶν του καί τῆς κρισιμότητος τῶν περιστάσεων. Στήν ἀρχή τοῦ ἐλληνοϊταλικοῦ πολέμου, 28 Ὀκτωβρίου 1940, ἀπευθύνει διάγγελμα στόν ἐλληνικό λαό καί τόν καλεῖ νά ριχτεῖ σ' ἕναν ἀμυντικό ἀγώνα ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος.

Ὁ ἴδιος δίνει τό παράδειγμα τοῦ ἀ-

φοσιωμένου πατέρα στό ποίμνιό του. Γιά νά ἐνισχύσει τίς σκιαγμένες ἀπό τόν πόλεμο καρδιές τῶν ἀνθρώπων καί νά δυναμώσει τήν πίστη τους στόν Θεό, ὀρίζει νά γίνεταί μιὰ φορά τήν ἐβδομάδα ὁμιλία ἀπό τό ραδιόφωνο μέ τόν τίτλο «Ὁ ἀγὼν μας ὑπό τό χριστιανικόν φῶς». Ξεκινᾷ πρῶτος τήν εὐλογημένη αὐτή σειρά τῶν ὁμιλιῶν ὁ ἱεροκήρυκας τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἀρχιμανδρίτης Σεραφείμ Παπακώστας.

Ἐπίσης, στέλνει στήν πρώτη γραμμὴ πολλούς ἐδελοντές ἱκανούς κληρικούς-ἐξομολόγους, νά συμπαρασταθοῦν πνευματικά στά στρατευμένα παιδιά. Πόσο, στ' ἀλήθεια, ἀναπτερώνουν τό φρόνημα τοῦ στρατοῦ μας μέ τό θερμό τους κήρυγμα καί τὰ ἀγαστικά μέσα τῆς Ἐκκλησίας!

Ὁργανώνει ομάδα πρόνοιας γιά ἀλληλογραφία μέ τό μέτωπο καί ἀποστολή δεμάτων καί βιβλίων. Νοιάζεται γιά τούς τραυματίες πολέμου, γιά τίς οικογένειες τῶν πολεμιστῶν καί ξοδεύει ἑκατομμύρια δραχμές γιά τίς ἀνάγκες τους. Ἐπισκέπτεται καθημερινά ὁ ἴδιος τούς τραυματίες στά διάφορα νοσοκομεῖα καί σμύζει τό δάκρυ του μέ τό δάκρυ τους.

Τά παγωμένα Χριστούγεννα πάνω στά βορειοηπειρωτικά βουνά γίνονται ζεστά γιά τούς μαχητές, γιὰτί αἰσθάνονται τή θωπεία τοῦ πνευματικοῦ πατέρα τοῦ Ἑθνους. Μέ τόν ἀντιπρόσωπό του τούς στέλνει χρυσούς καί ἀργυρούς σταυρούς, Καινές Διαθήκες καί μικρές εἰκόνες τῆς Παναγίας. Διηγούνται πῶς τήν ὥρα τῆς μάχης ἕνα βλήμα ὅπλου κτύπησε ἕναν στρατιώτη, ἀλλά ὡς ἐκ θαύματος ἔμεινε ὁ ἴδιος ἀπρόσβλητος, γιὰτί τό βλήμα σφῆνωσε στήν Καινή του Διαθήκη.

Μεταβάλλει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τά μετόπισθεν σέ στρατόπεδα προσευχῆς. Προγραμματίζει νά γίνονται κάθε μέρα σ' ὅλους τούς ναούς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί Πειραιῶς παρακλησεις «ὑπέρ τῆς εἰρήνης». Μάλιστα, συντάσσει εἰδική προσευχή γιά τούς μαθητές τῆς Ἑλλάδας, γιά νά ὑψώνουν κραυγή ἱκεσίας στόν Θεό γιά τή χειμαζόμενη πατρίδα. Ἔτσι, ἐνῶ ὁ στρατός μας ὑπερασπίζεται μέ τή λόγχη τήν ἐλευθερία μας, ὁ ἄμαχος πληθυσμός δέεται γοναπιστός στίς ἐκκλησίες γιά τήν ἐλευθερία καί τήν εἰρήνη.

Μά, ξαφνικά, ἔρχονται μέρες πικρές. Γερμανική κατοχή. Ἡ ἐλληνική κυβέρνησις καί ὁ βασιλιάς Γεώργιος Β' ἀναγκά-

ζονται νά ἐγκαταλείψουν τήν Ἀθήνα καί νά συνεχίσουν τόν ἀγῶνα στήν Αἴγυπτο. Προτείνουν καί στόν Χρῦσανθο νά τούς ἀκολουθήσει. Ἀρνεῖται λέγοντας: «Ἡ θέσις μου ὡς ἐθνάρχου εἶναι νά παραμείνω ἐδῶ, διὰ νά προστατεύσω τόν ἐλληνικόν λαόν». Δέν θέλει νά ἀνήκει στήν Ἐπιτροπή ὑποδοχῆς τῶν Γερμανῶν μέσα στήν Ἀθήνα, τονίζοντας στόν Δήμαρχο τῶν Ἀθηναίων: «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐλευθερώνει, δέν ὑποδουλώνει».

Ματώνει ἡ ψυχὴ του, ὅταν ἀπό τό παράθυρο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀντικρύζει τή χιτλερική σημαία νά ὑψώνεται στήν Ἀκρόπολη. Γι' αὐτή τήν ἀποφράδα μέρα σημειώνει στό ἡμερολόγιό του: «Εἶμαι περὶλύπος μέχρι θανάτου». Δέν ἐπιτρέπει νά γίνει δοξολογία στόν Μητροπολιτικό ναό τῶν Ἀθηνῶν μέ τήν ἀφίξη τῶν Γερμανῶν. Κι ὅταν δέχεται τήν πρόσκληση-πρόκληση νά ὀρκίσει τήν κατοχική Κυβέρνηση Τσολάκογλου, ἀπαντᾷ: «Ἡ ἐθνική Κυβέρνησις, τήν ὁποία ὥρκισα, ἐξακολουθεῖ νά ὑφίσταται καί νά συνεχίζει τόν πόλεμον. Ἄλλην Κυβέρνησιν δέν δύναμαι νά ὀρκίσω».

Ἀκαμπτos, ἀγέρωχος, προσηλωμένος στό ἱερό καθῆκον του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί μετά τήν εἴσοδο τῶν Γερμανῶν στόν τόπο μας, προκαλεῖ τόν θαυμασμό τοῦ ἀρχιμανδρίτη Ἀνθιμου Παπαδόπουλου, πού θά ὑπογραμμίσει: «Ὁ ἐλάχιστος χρόνος τῆς παραμονῆς του εἰς τόν θρόνον μετά τήν ὑποδούλωσιν τῆς πατρίδος ὑπῆρξε ἡ λαμπροτέρα φάσις τῆς ζωῆς του». Μάλιστα, ὅταν κάποιος τοῦ ἔκανε παρατήρησις ὅτι μέ τή σκληρή του στάση ὁ θρόνος του κινδυ-

νεύει, τούς ἀπαντᾷ: «Ὁχι μόνον τόν θρόνον μου ἀλλά καί τήν ζωήν μου εἶμαι ἕτοιμος νά θυσιάσω διὰ τό καθήκον μου».

Μεθοδεύεται δυστυχῶς ἡ ἐκθρόνισή του. Τόν ἀπομακρύνουν τελικά ἀπό τόν θρόνο, ἀλλά παραμένει θρονιασμένος, γιά τίς πολλές ἀρετές του, μέσ στίς καρδίες τόσων Ἑλλήνων. Ἀποσύρεται σ' ἓνα σπιτάκι στήν Κυψέλη. Δέν πονάει γιατί ἔχασε τόν θρόνο οὔτε γιατί τοῦ στερήσαν καί τήν παραμικρή οἰκονομική ἐνίσχυση καί ζήν ἀμύφτωχα ἀπό τίς γενναιοδωρίες χριστιανῶν. Τόν συνθλίβουν βαδύτατα οἱ περιπέτειες τοῦ σκλαβωμένου λαοῦ. Στά παρασκήνια κάνει τόν δικό του ἀντιστασιακό ἀγώνα. Σ' ὅλο τό διάστημα τῆς κατοχῆς λειτουργεῖ στό σπίτι του ὁ «ἀσύρματος τοῦ Δεσπότη». Μέ τόν μυστικό αὐτό πομπό ἐπικοινωνίας ἐνημερώνει τήν ἐξόριστη Κυβέρνηση γιά ὅσα συμβαίνουν στήν κατοχική Ἑλλάδα καί παίρνει ὁδηγίες γιά τό πῶς θά δράσουν στή συνέχεια. «Παίζει» τή ζωή του, γιατί, ἂν ἀνακάλυπταν τόν ἀσύρματο οἱ Γερμανοί, θά τόν ἐκτελοῦσαν πάραυτα. Σ' ὅλο τό διάστημα τῆς Κατοχῆς συμπάσχει μέ τόν μαρτυρικό λαό, ὑπομένει φτώχεια, στερήσεις. Ἡ προσωπικότητά του γίνεται τό σύμβολο τοῦ ἀγώνα καί τῆς ἀντίστασης κατὰ τῶν Γερμανῶν.

Τό θαυμαστό μέ τόν ἱεράρχη Χρῦσανθο εἶναι πῶς κι ὅταν ἔσπασαν οἱ ἀλυσίδες τῆς σκλαβιάς κι ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς λευτεριάς στήν πατρίδα μας, δέν δέχεται νά ἐπανεέλθει στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Λίγες μέρες προτοῦ πεθάνει, ὁ βασιλιάς Παῦλος τοῦ ἀπονέμει τόν μεγαλόσταυρο

τοῦ Σωτήρος. «Τόν σταυρόν φέρω ἐν τῇ καρδίᾳ μου καί μέ αὐτόν ἡγωνίσθην εἰς ὅλην μου τήν ζωήν», ὁμολογεῖ ταπεινά.

«Προτιμῶ ἱπτάμενος ὡς ἀετός νά πέσω ἢ ἔρπων νά ζήσω», εἶχε πεῖ στήν ἐκθρόνισή του ὡς μητροπολίτης Τραπεζοῦντος τό 1913. Ὄντως, σέ καιρούς δύσκολους, πάλεψε νά ἐφαρμόσει τήν ἐπιθυμία αὐτή τῶν νεανικῶν του χρόνων καί νά ζήσει μέ ἀξιοπρέπεια, μέ ἐθνική ὑπερηφάνεια, δίχως νά μολύνει τή διακονία του. Ὡσπου, στίς 28 Σεπτεμβρίου 1949, ὁ πνευματικός ἀετός τῆς Ἐκκλησίας πετᾷ γαλήνιος νά συναντήσῃ τόν Κύριο. Θέλημά του ἦταν νά τοῦ γίνῃ ἀπλή ἀνεπίσημη κηδεῖα μ' ἓναν μόνον ἱερέα. Τοῦ ἔγινε ὁμως ἐπίσημη, μέ τίμές ἀρχιεπισκόπου, γιάτί «ὁ Χρῦσανθος δέν ἀνῆκεν εἰς τήν οἰκογένειάν του, ἀλλά εἰς τό ἔθνος καί τήν Ἐκκλησίαν».

Ἑλληνίς

Ἐπισκεψή σέ τραυματία τοῦ μετώπου

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Μπροστά: Ὁ εὐ. Λουκάς, κώδ. 43, φ. 12β., I.M. Σταυρονικήτα, 10ος αἱ.

Πίσω: Ἡ γυναίκα τῆς Πίνδου, ὕψωμα Ἀννίτσα, Γρεβενά.

ΠΡΟΣ-ΦΥΓΑΣ

Σέ ἓνα φύλλο ἐφημερίδας διάβασα γιὰ τοὺς μετανάστες στή χώρα μας, γιὰ τοὺς πρόσφυγες πού προσφεύγουν στήν πατρίδα μας ἀπὸ στεριά καί θάλασσα... «γιὰ ἓνα καλύτερο αὐριο», σημείωνε ὁ ἀρθρογράφος. Ἔμεινε τό μάτι μου καί ταξίδεψε ἡ σκέψη μου σέ αὐτό τό «καλύτερο αὐριο». «Γιὰ ἓνα καλύτερο αὐριο», ψιθύρισα στὸν ἑαυτό μου, μειδιώντας καί καμαρώνοντας τό τραγικά «καλύτερο» αὐριο, ὅπως τό φωτογράφιζε ἡ ἐφημερίδα πού εἶχα μπροστά μου...

Μά ἡ σκέψη μου ταξίδεψε ὄχι στό αὐριο ἀλλὰ στό χθές, αἰῶνες πρὶν. Ταξίδεψε ὁ νοῦς μου στό πρῶτο ἐκεῖνο ταξίδι τῶν ἀνθρώπων γιὰ ἓνα «καλύτερο αὐριο»... Τότε πού οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ πλανήτη αὐτοῦ ἐγκατέλειψαν τό τέλειο παρόν τους, τήν αἰώνια πατρίδα, τόν Παράδεισο τοῦ Θεοῦ, γιὰ ἓνα δῆθεν «καλύτερο αὐριο» κι αὐτοί. Ἦταν οἱ πρῶτοι μετανάστες τοῦ κόσμου πού, ἀντὶ νά βροῦν ἓνα καλύτερο αὐριο, βρέθηκαν πρόσφυγες στή χώρα τῆς φθορᾶς, στή γῆ τοῦ πρόσκαιρου, στή χώρα τοῦ πόνου, τοῦ κόπου, τοῦ ἀνικανοποίητου. Οἱ ταλαίπωροι! Πρόσφυγες καί αὐτοί στή μακριά ἀπὸ τόν

Θεό πραγματικότητα, γιὰ ἓνα καλύτερο αὐριο...

Ἡ ματιά μου ἐπέστρεψε στήν ἐφημερίδα πού κρατοῦσα στά χέρια μου. Κι ἡ σκέψη μου, σάν ἄλλος μετανάστης, ἐπέστρεψε κι αὐτὴ στό παρόν, στό φθαρτό παρόν, στό τώρα, στό δῆθεν «καλύτερο αὐριο» πού ἀναζητοῦν ὅλοι αὐτοί πού κατέφυγαν στήν πατρίδα μου. Μαζί τους μετανάστης κι ἐγώ σέ τοῦτα τά χώματα, ἀλλὰ καί σέ κάθε γῆ! Ὅχι οἰκονομικός μετανάστης, ἀλλὰ πνευματικός πρόσφυγας πού ἀπερίσκεπτα προσπαθῶ τόσες φορές νά ξεφύγω ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ...

Ὡστόσο, μένει πάντα μέσα μου ἡ ἀναζήτηση τῆς «μένουσας πόλης», τοῦ αὐλοῦ, τοῦ ἄπειρου... Κι εἶμαι πάντα νοσταλγός τῆς «μένουσας πόλης», τῆς Νέας Ἱερουσαλὴμ. Γι' αὐτό προσφεύγω στό ἔλεος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γιὰ νά μέ δεχτεῖ καί πάλι ἡ αἰώνια πατρίδα, καί νά μεταναστεύσω, μόνιμα πιά, ἀπὸ τὴ χωμάτινη γῆ στήν οὐράνια πατρίδα, «συμπολίτης» τῶν ἀγίων καί «οἰκεῖος» τοῦ Θεοῦ (βλ. Ἐφ 2,19).

Δ. Καλογεράκη

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 4/10

«καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» (Λκ 6,31).

Στὴ σημερινή εὐαγγελική περικοπή βρίσκουμε τὴν ἐντολή πού χαρακτηρίσθηκε «χρυσός κανὼν». Σέ καμιά θρησκεία καὶ σέ καμιά φιλοσοφία δέν ὑπάρχει αὐτή ἡ ἐντολή. Βρίσκουμε μόνο τὴν ἀρνητική ἐκφρασή της, «ὃ σὺ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσεις», πού ἐμπόδιζε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἀγρίμια. Ὁ Κύριός μας ὁλοκληρώνει τὴ μισή, ἀρνητική αὐτὴ ἐντολή καὶ προσθέτει ἓνα δεύτερο τμῆμα: Ὅχι μόνο νὰ μὴν

κάνεις τὸ κακό πού δέν θέλεις νὰ σοῦ κάνουν, ἀλλὰ νὰ κάνεις καὶ τὸ καλό πού θέλεις νὰ σοῦ κάνουν.

Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι πλασμένος ἀπλῶς γιὰ νὰ ἀποφεύγει τὸ κακό, ἀλλὰ εἶναι πλασμένος γιὰ νὰ κάνει καλό. Δέν εἶναι πλασμένος γιὰ νὰ μισεῖ ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀγαπάει. Ἄν αὐτὸν τὸν χρυσό κανόνα τοῦ Χριστοῦ τὸν χρησιμοποιοῦσαμε ὡς πυξίδα, ὡς κριτήριο στὴ συμπεριφορά μας, τότε ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι πραγματικά ὁμορφὴ καὶ πλούσια, ἡ κοινωνία θὰ εἶναι ἀρμονική καὶ μονοιασμένη, καὶ ὄχι μόνο δέν θὰ ὑπάρχουν κακοῦργοι ἀλλὰ θὰ πολλαπλασιαστοῦν οἱ εὐεργέτες.

Κυριακή 11/10

«ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Λκ 8,11).

Ἡ πνευματικὴ καλλιέργεια καὶ ἡ καρποφορία στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτυγχάνεται μέ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν ὅμως κίνδυνοι πού ἀπειλοῦν αὐτὸ τὸ ἔργο. Εἶναι κίνδυνος γιὰ τὴν καρποφορίαν ἡ ἀπιστία, ἡ ὀλιγοπιστία. Ἀλλὰ μεγάλος κίνδυνος εἶναι καὶ ἡ αἵρεση, πού νοθεύει τὴν πίστη. Εἶναι τὰ ἀγκάθια, τὰ κακά σπέρματα ἐνάντια στὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίσθηκε σκληρὰ ἐπὶ αἰῶνες.

Σήμερα, ἀδελφοί μου, παρουσιάζεται μία μεγάλη αἵρεση, ὁ οἰκουμενισμός, πού εἶναι ὑπουλὴ καὶ καλὰ μεθοδευμένη, διότι δέν παρουσιάζεται ὡς αἵρεση πού προσ-

βάλλει τὸ δόγμα. Παρουσιάζεται σάν μιά σοῦπερ «ἐκκλησία» μέ ἀγάπη, καὶ ρίχνει τὸ σύνθημα νὰ εἴμαστε ὅλοι ἐνωμένοι σέ μία ἐκκλησία, ἀγαπημένοι καὶ ἀδελφωμένοι, καὶ ἅς ἔχουμε ὁ καθένας τὰ δικά του δόγματα. Τί ὠραιότερο ἀπὸ αὐτό! Κι ὅμως, εἶναι ὁ οἰκουμενισμός μία νέα «ἐκκλησία» μέ ἕτερον εὐαγγέλιον. Κι ἔχουμε εὐθύνη καὶ χρέος κι ἐμεῖς οἱ ἀπλοὶ χριστιανοὶ καλλιεργούμενοι νὰ γνωρίζουμε τὰ τῆς πίστεως καὶ νὰ μὴν ὑποχωροῦμε σέ ψεύτικη καὶ νόθο ἀγάπη. Αὐτὴ ἡ κοσμικὴ νοοτροπία τῆς ἐπιφανειακῆς ἀγάπης μᾶς ὁδηγεῖ ἐκτός τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας καὶ θέτει σέ κίνδυνο τὴν ἴδια τὴ σωτηρίαν μας. Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν εὐλαβῶς!

Κυριακή 18/10

«Ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα» (Λκ 10,18).

Ὁ Κύριος ἀποκαλύπτει στοὺς μαθητές του ὅτι ὅταν ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν ἴδιο κήρυτταν στὰ περὶχωρα τῆς Ἰουδαίας τὸν ἐρχομὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιτελοῦσαν σημεῖα, ἔβλεπε κατὰ καταπληκτικὸ. Ἔβλεπε τὸν σατανᾶ νὰ πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σάν ἀστραπή. Ὅπως ἡ ἀστραπὴ λάμπει καὶ ἀμέσως ἐξαφανίζεται, ἔτσι καὶ ὁ σατανᾶς.

Σύμφωνα μὲ ὅσα μελετοῦμε στὴν ἁγία Γραφή, ὁ σατανᾶς ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ συνετρίβη σὲ τρεῖς φάσεις. Ἡ πρώτη φάση εἶναι ὅταν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐξεδίωξε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸν Ἑωσφόρο, τὸν φωτεινὸ, τὸν λαμπρότατο ἀρχάγγελο ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ στήσει τὸν θρόνο του πιο πάνω ἀπὸ τὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἡ δευτέρη φάση τῆς συντριβῆς τοῦ σατανᾶ διαδραματίστηκε πάνω στὴ γῆ, ὅταν ἐνανθρώπησε ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐξουδετέρωση τῶν πειρασμῶν στὴν ἔρημο ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὰ σημεῖα πού ἐπιτέλεσε ὁ ἴδιος καὶ στή συνέχεια οἱ μαθητές του συντρίβουν τὴ δύναμη τοῦ Ἑωσφόρου. Καὶ ἡ τρίτη φάση εἶναι ὅταν κατὰ τὴν τελικὴ κρίση, ὅπως τό γράφει ἡ Ἀποκάλυψη, θὰ συντριβεῖ τελικὰ ὁ σατανᾶς. Αὐτές τῖς φάσεις -τὴν ἀρχική, τὴν τελική καὶ τὴν ἐπίκαιρη- τῖς ἔβλεπε σὲ μιά στιγμή ὁ Κύριός μας, πού δέν εἶναι μόνον ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ Θεός, Θεάνθρωπος, καὶ ὡς Θεὸς ἔχει μπροστά του τὸ παρελθόν, τὸ παρόν καὶ τὸ μέλλον.

Κυριακή 25/10

«ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ» (Λκ 8,38).

Ὁ πρῶν δαιμονισμένος, πού μὲ ἓνα λόγο τοῦ Ἰησοῦ θεραπεύθηκε καὶ εἶδε πάνω στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του τὴ δύναμη αὐτοῦ τοῦ διδασκάλου, δέν θέλει πιά νὰ τὸν ἀποχωριθεῖ, δέν θέλει νὰ φύγει ἀπὸ κοντά του. Κάθε ψυχὴ πού γεύθηκε τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ λαχταρᾷ νὰ μείνει γιὰ πάντα κοντά του, νὰ ἀκολουθήσει «τὸ ἀρνίον ὅπου ἂν ὑπάγῃ» (Ἀπ 14,4). Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δέν τὸν παίρνει μαζί του, τὸν θέλει κήρυκα μέσα στὴν ἴδια τὴν πόλη του, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἀφήνει ἐκεῖ. Καὶ τότε ὁ εὐεργετημένος ἄνθρωπος, γεμάτος εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν εὐεργέτη του, γίνεται ἓνας ἱεραπόστολος, ἓνα κήρυγμα ζωντανὸ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι ἀπλὸ ἀλλὰ καὶ πειστικὸ τὸ κήρυγμά του γιὰ ὅσους ἔχουν αὐτιά νὰ τὸ ἀκούσουν, γιὰ ὅσους ἔχουν διάθεση νὰ πιστέψουν. Τοὺς δείχνει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του. Αὐτὸς εἶναι ἓνα ζωντανὸ κήρυγμα.

Πόσο ὠραῖο θὰ ἦταν νὰ μοιάσουμε καὶ ἐμεῖς στὸν δαιμονισμένον! Νὰ διηγούμεστε ὅσα ὁ Θεὸς μᾶς ἔκανε. Καὶ θὰ ᾖναι ἀκόμη πιο πειστικὸ καὶ δυνατό τὸ κήρυγμά μας, ἂν παρουσιάζουμε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μας θεραπευμένο, «ἱματισμένο καὶ σωφρονούντα». Ἄν ἡ γνωριμία μας μὲ τὸν Χριστὸ μᾶς ἔχει ἐπηρεάσει ριζικά, ἂν ἔγινε αἰτία νὰ κόψουμε τὰ πάθη, νὰ ἀλλάξουμε τῖς κακές συνήθειες, τότε θὰ μιλοῦμε μὲ τὴ ζωὴ μας γιὰ τὸν Χριστό. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ πιο εἰλικρινὴς εὐχαριστία, ἡ πιο εὐπρόσδεκτη δοξολογία στὸν Θεό.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικὰ κηρύγματα)

ΤΟ ΟΠΙΟ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Μεγάλωσα απέναντι από ποδοσφαιρικό γήπεδο επαρχιακής πόλης. Εκείνα τα πρώτα μετεμφυλιοπολεμικά έτη όλα ήταν δύσκολα, αλλά συνάμα συναρπαστικά. Παιδιά έμεις, μοιραζόμασταν τό ίδιο γήπεδο στό όποιο τήν Κυριακή αγωνιζόταν ή τοπική ομάδα. Παρακολουθούσαμε τίς προπονήσεις της μέ προπονητή κάποιον πού προσφερόταν έθελοντικά νά έξασκει τούς παίκτες. Όταν νικούσαν τούς αντίπαλους, ένα πιάτο φαγητού ή ένα γλύκισμα ήταν ή άμοιβή τους. Γι' αυτό όμως κατέβαλλαν όλες τους τίς δυνάμεις, όπως καί έμεις οί μικροί αντιμετώπιζοντας, στήν έδρα μας πάντοτε, τούς συνομηλίκους μας τών άλλων γειτονιών.

Υπήρχε όμως κάτι πού μέ προβλημάτιζε στήν όλη άτμόσφαιρα. Ήταν ό φανατισμός. Αυτός μετέτρεπε τάχιστα τούς φιλάθλους σέ τυφλωμένους όπαδούς. Ποιά ή διάκριση; Ό φίλαθλος απολαμβάνει τό θέαμα, χειροκροτεί κάθε καλή ένέργεια καί, στό τέλος, εκείνον πού στέφεται νικητής του άγώνα. Ό όπαδός υποφέρει, καθώς διακαής πόθος του είναι νά νικήσει ή ομάδα του καί μόνο. Τί κι αν είναι κατώτερη; Πρέπει νά νικήσει. Πώς; Μέ άντιαθλητικό παιχνίδι, μέ ψυχολογικό έπηρεασμό τών αντιπάλων καί τών διαιτητών, μέ δωροδοκία τέλος, αν ό άγώνας είναι βαθμολογικά κρίσιμος.

Αυτά τά χαρακτηριστικά του ποδοσφαίρου σέ συνδυασμό μέ τήν προϊούσα έμπορευματοποίηση τών πάντων μετέτρεψαν τό ποδόσφαιρο από έρασιτεχνικό σέ

επαγγελματικό! Όμως σέ κάθε επαγγελματική δραστηριότητα, ή όποία οργανώνεται από ιδιώτες, έμφιλοχωρεί τό πάθος του κέρδους. Ίσως κατά καιρούς νά έμφανίστηκαν «Μαικήνες» του ποδοσφαίρου, οί όποιοι φάνηκε νά στηρίζουν οικονομικά κάποιες ομάδες. Άς μήν άμφιβάλλουμε γιά τό ότι τά κέρδη τους ύπήρξαν πολλαπλάσια της προσφοράς τους· έμμεσα πλην σαφώς κέρδη. Ό διοικών μεγάλη ποδοσφαιρική ομάδα αποκτά πολιτική δύναμη, δύναμη πού άπορρέει από τό πλήθος τών τυφλωμένων όπαδών της, αυτών πού θεοποιούν τήν ομάδα τους, πού τή συνοδεύουν σέ κάθε έκτός έδρας άναμέτρηση, πού αγοράζουν, άκόμη καί μέ στερήσεις, τά εισιτήρια όλων τών άγώνων της χρονιάς προκαταβολικά! Αυτοί είναι πού δημιουργούν πολεμική άτμόσφαιρα στό στάδιο ώρες πριν από τήν έναρξη του άγώνα, πού μεθούν καί προκαλούν τούς όπαδούς της αντίπαλης ομάδας, πού συμπλέκονται μαζί τους, παρά τά δρακόντεια μέτρα άσφαλείας, πού καταστρέφουν τά πάντα, σέ περίπτωση άτυχούς άποτελέσματος του άγώνα, εντός καί έκτός γηπέδου.

Αυτοί άποτελούν τά τάγματα έφόδου, γιά τά όποια ούδείς πολιτικός τολμά νά εκφέρει κρίση! Τί κρίση νά εκφέρει, άφού οί ψήφοι τών έμπαθών είναι πολύτιμες! Πώς νά έναντιωθει στή δύναμή τους καί νά μήν ψηφίσει τήν παραγραφή τών χρεών της ομάδας-άντικειμένου λατρείας πλήθους όπαδών; Της ομάδας-έμπορικής

ἐπιχείρησης, ἡ ὁποία δαπανᾷ ὑπέρογκα ποσά γιὰ τὴν ἀγορὰ ποδοσφαιριστῶν διεθνoῦς κλάσεως καὶ ἱκανότατου χρυσοπληρωμένου προπονητοῦ. Ὁ ὁπαδός δὲν θέτει στὸν ἑαυτό του τὸ ἐρώτημα: «Θὰ βγάλει ὁ πατέρας μου, ἐργαζόμενος ὅλη του τὴ ζωή, ὅσα τὸ εἶδωλό μου ἀπολαμβάνει σέ ἓνα μήνα;». Πῶς νὰ πάψει τὸ κράτος νὰ προστατεύει μὲ ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ασφαλείας ἰδιωτικές συναθροίσεις; Πῶς νὰ ὑπολογίσει ἐπακριβῶς τίς φθορές σέ δημόσια περιουσία; Μπορεῖ νὰ μὴ συμφωνοῦν οὔτε καὶ στὰ ἀμυντικά ζητήματα στὴ Βουλὴ, στὰ ποδοσφαιρικά ὅμως κατὰ κανόνα ὁμονοοῦν. Καὶ ἐνῶ ἔντονη εἶναι ἡ ἐπιχείρηση ἐθνικοῦ ἀποχρωματισμοῦ τῶν λαῶν, ἐντείνονται ὁμως περιέργως οἱ διεθνεῖς ἀναμετρήσεις μεταξὺ χωρῶν. Σ' ἐκείνες τῶν τοπικῶν ομάδων ἔχουμε ἀναμετρήσεις χρυσοπληρωμένων μισθοφόρων, στίς ἄλλες ὅμως τῶν ἐθνικῶν ομάδων διακυβεύεται, ὅπως πιστεύεται, τὸ ἐθνικὸ γόητρο. Ἄλλωστε οἱ ὁπαδοὶ εἶναι σχεδόν οἱ μόνοι πλέον πού ξεχύνονται μὲ τὸ ἐθνικὸ μας σύμβολο στοὺς δρόμους μετὰ ἀπὸ κάθε ἐπιτυχία τῆς ἐθνικῆς Ἑλλάδος! Τότε κάποιοι δηλητηριασμένοι καὶ δηλητηριώδεις διεθνιστές βρίσκουν ἀφορμὴ νὰ χλευάσουν καὶ νὰ εἰρωνευτοῦν αὐτοὺς καὶ τὴ σημαία μας!

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς πλαστῆς εὐμάρειας μας διαθέσαμε καὶ ἐμεῖς σημαντικὰ ποσά γιὰ τὴν ἀνάδειξη τοῦ ἀθλήματος. Καταφέραμε μάλιστα νὰ κατακτήσουμε καὶ εὐρωπαϊκὸ τίτλο! Ὅμως κατακτήσαμε καὶ ἄλλους τίτλους σέ διεθνεῖς διαγωνισμοὺς μαθηματικῶν, φυσικῆς καὶ ἀστρονομίας. Αὐτοὶ ὅμως οὐδόλως προβλήθηκαν! Ἦταν χωρὶς νόημα γιὰ τὴν ἐθνική μας ὑπερηφάνεια; Τὸ ποδόσφαιρο καὶ ἡ καλαθοσφαίριση ἀντιπροσωπεύουν τὸν νέο ἑλληνισμό;

Ἐσβησαν ὅμως τὰ φῶτα τῶν ἀγῶνων, καὶ ἀπομείναμε τώρα ἄνεργοι καὶ

πεινασμένοι, γι' αὐτὸ καὶ ἀποστέλλουμε στὰ πέρατα τῆς γῆς τοὺς ἐπστήμονές μας, πού μόχθησαν γιὰ τίς σπουδές τους οἱ γονεῖς καὶ δαπάνησε τὸ κράτος μας.

Τὸ ἄκρως θλιβερό πάντως εἶναι ἡ συμμετοχὴ στὸν ἄνισο ἀνταγωνισμό, πού μόνο εὐγενὴς ἄμιλλα δέν εἶναι, χωρῶν πού οἱ λαοὶ τους πεινοῦν. Πόσο ἔχασε ἀπὸ τὸ κύρος του ὁ Μαντέλα, πού εἶχε καταστῇ παγκόσμιος ἵνδαλμα ἀγωνιστοῦ γιὰ τὰ δίκαια τοῦ λαοῦ του, ὅταν, ὡς πρόεδρος πλέον τῆς χώρας του, εἰσῆλθε στὸν πειρασμὸ νὰ διοργανώσει καὶ στὴ χώρα του διεθνεῖς ἀγῶνες... Καὶ ὁ κατήφορος συνεχίζεται. Ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς Βραζιλίας, χώρας πού ἡ γῆ ἀνήκει σέ πολὺ λίγους μεγαλοκτηματίες καὶ οἱ πολλοὶ ἐξαναγκάζονται σέ ἐσωτερικὴ μετανάστευση γιὰ ἓνα μεροκάματο. Χώρας ὅπου οἱ ἄπληστοι τοῦ κεφαλαίου πειραματίζονται σέ ἀχανεῖς ἐκτάσεις μὲ καλλιέργειες γενετικά τροποποιημένων φυτῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἰσχυρίζονται ὅτι θὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τῆς πείνας! Χώρας ὅπου τὸ ποδόσφαιρο ἔχει θεοποιηθεῖ, μὲ τὴν ἀνάδειξη ἀπὸ τίς φτωχογειτονιές τῶν μεγαλουπόλεων σπουδαίων ποδοσφαιριστῶν πού διέπρεψαν ὡς μισθοφόροι σέ ομάδες ὄχι καὶ τόσο πλουσιῶν χωρῶν, ὅπως ἡ Ἰσπανία. Βέβαια θὰ μπορούσε κάποιος νὰ ἀναρωτηθεῖ: Καὶ ποῖο ἄλλο ὄνειρο μπορεῖ νὰ ἔχει ὁ σύγχρονος Βραζιλιάνος ἀπὸ τὸ νὰ δεῖ τὸν γιό του διάσημο ποδοσφαιριστὴ καὶ τὴν κόρη του βασίλισσα στοῦ καρναβάλι τοῦ Ρίο;

Ὁ Μάρξ εἶχε τονίσει ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιο τοῦ λαοῦ. Ἀπὸ τότε πού οἱ κοινωνικὲς ἐξελίξεις ἐπέφεραν τὸν μετριασμὸ τῆς ἐπικρατοῦσας θρησκευτικῆς πίστεως στίς δυτικὲς κοινωνίες, ἀνεπτυγμένες καὶ ὑπανάπτυκτες οἰκονομικά, ὑπερπλέονασαν τὰ πάσης φύσεως ναρκωτικά. Τὸ ποδόσφαιρο κατέχει κυρίαρχη θέση μεταξύ αὐτῶν.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ἡ καλύτερη Τράπεζα

- Ἄντε, κουράγιο! παρηγορήθηκε ἡ κυρα-Πέρσα καί κοντοστάθηκε γιά νά σκουπίσει τόν ἰδρώτα της.

Ἡ ζέστη ἦταν ἀφόρητη. Ἐλεγε νά ξεκινήσει πρωί-πρωί, ἀλλά μέ τό ἕνα καί τό ἄλλο μεσημέριασε. Ἐσφίξε τήν τσάντα της, ἔχοντας καρφώσει τό βλέμμα στήν Τράπεζα στή γωνία, κι ἔνιωσε τό σακούλι μέ τίς οἰκονομίες τῶν ἐγγονιῶν της. Πάει καιρός τώρα πού οἱ παπποῦδες καί οἱ θεῖοι δέν τούς ἀγόραζαν παιχνίδια στίς γιορτές τους, τούς ἔδιναν λεφτά. Καλύτερα. Τί νά τό κάνουν ἄλλο ἕνα παιχνίδι σ' ἕνα δωμάτιο γεμάτο παιχνίδια ἢ ἄλλο ἕνα ρουχαλάκι στήν ἀσφυκτικά γεμάτη ντουλάπα; Ἐτσι, εἶχαν γεμίσει οἱ κουμπαράδες τους. Κι ἐκείνη, γιά νά τά μάθει στήν οἰκονομία, τά παρακίνησε ν' ἀνοίξουν λογαριασμό στήν Τράπεζα.

- Ὅταν μεγαλώσετε καί τά χρειαστεῖτε, μαζί μέ τόν τόκο θά ἔχουν γίνει ἕνα καλό κομπόδεμα!

Ἐτσι πείστηκαν ν' ἀδειάσουν τούς κουμπαράδες στήν ἀγκαλιά της.

Ὁ χτύπος τῆς καρπᾶνας τήν ἔκανε νά στρέψει τό βλέμμα στόν Ἅγιο Μηνᾶ, στήν ἀπέναντι πλευρά τῆς πλατείας. Ἐνα τρυφερό χαμόγελο ἀ-

νέτειλε στό πρόσωπο τῆς κυρα-Πέρσας, ἐνῶ σταυροκοπήθηκε εὐλαβικά. Πόσες φορές ἀπό παλιά εἶχε καταθέσει ἐκεῖ τόν φτωχικό ὀβολό της γιά ὅσους ἦτανε πιό πεινασμένοι ἀπ' αὐτήν!

- Κάνεις κατάθεση στόν οὐρανό, τῆς ἔλεγε κάθε φορά ὁ παπα-Κοσμᾶς.

Ἀλλά καί πόσες φορές δέν τή συνέτρεξε ὁ Ἅγιος, ὅταν φοβισμένη καί ταραγμένη ἀνέβαινε αὐτά τά σκαλοπάτια γιά νά ξεφορτώσει τήν πίκρα της στό πετραχήλι τοῦ παπα-Κοσμᾶ...

Πόσο μακριά τήν πήγαιναν αὐτές οἱ μνημές!

Ἦταν καιρός πού τό ὑστέρημα δέν ἔφτανε γιά ὀβολό στήν ἐκκλησία. Πάλι περίμενε παιδί. Τό τέταρτο. Πῶς νά τό πεῖ στόν Ἀποστόλη, θά ἔβαζε τίς φωνές. Καί θά ἔχε κι ἕνα δίκιο. Δούλευε σκληρά ὥς τό βράδυ στίς οἰκοδομές καί δύσκολα τά φέρνανε βόλτα μέ τά τρία. Πῶς νά ῥθει κι ἄλλο στόμα;... Ἡ μάνα τῆς ἔπαιρνε τ' αὐτιά, οἱ κουνιάδες τό ἴδιο. Νά τό ρίξει, νά γλυτώσει τή φτώχεια, τί φταίει τό κακόμοιρο νά ὑποφέρει;

- Πῶς θά κάνεις τέτοιο κακό μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ; τή ρώ-

τησε ἔντρομος ὁ παπα-Κοσμᾶς.

- Θά μέ σκοτώσει ὁ ἄντρας μου, κλαψούρισε αὐτή. Πῶς θά τό ζήσουν με αὐτό καί τά ὑπόλοιπα; Οὔτε μία δραχμή δέν ἔχουμε στήν ἄκρη γιά ὦρα ἀνάγκης!

- Ἔχε ἐσύ πίστη στόν Θεό καί μή φοβᾶσαι! τῆς εἶπε ἡρεμα ὁ παπάς. Κάνε τό θέλημά του κι αὐτό εἶναι κατάθεση στήν Τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ!

«Ἔχει ὁ Θεός», εἶπε ἡ Πέρσα τότε κι ἔφερε στόν κόσμο τό τέταρτο παιδί.

Πάνω πού χρόνισε, ὁ Ἀποστόλης ἔπαθε ἀτύχημα, ἔπese ἀπ' τή σκαλωσιά καί θά ἔμενε ἀνάπηρος γιά πάντα. Ἐκεῖνος ὁ χειμῶνας ἦταν ἀσηκωτος στούς ὤμους της. Ἐξί τά στόματα καί μεροκάματο κανένα. Μόνο ὁ παπα-Κοσμᾶς τούς στάθηκε. Ὅλο ἔβρισκε νά φέρνει λάδι, ρύζι, γάλα καί φεύγοντας ὅλο καί κάποια χαρτονομίσματα τῆς ἔχωνε στό χέρι.

Μά, σά νά μήν ἔφταναν ὅλα τά ὑπόλοιπα, διαπίστωσε ὅτι περίμενε κι ἄλλο παιδί. Τώρα τί γίνεται; Πῶς θά μεγάλωναν πέντε παιδιά μέ ἐλεημοσύνες; Δέν τό ἔπε πουθενά. Πῶς νά τολμοῦσε; Τό ἔχε αποφασίσει νά ξεφορτωθεῖ αὐτό «τό πρόβλημα» πρὶν τό ὑποψιαστεῖ κανένας.

Ἀνάστατη εἶχε ἀνέβει τά σκαλιά ἐκεῖνο τό πρωί γιά νά βρεῖ τόν παπα-Κοσμᾶ, ν' ἀκουμπήσει τά βάσανα μονάχα στό δικό του πετραχήλι.

- Ἐέρει ὁ Θεός πῶς νά σοῦ μεγαλώσει τά παιδιά, τή συμβούλεψε ἐκεῖνος. Λές νά μή βλέπει ὁ Πανάγαθος; Ἄσ' τονε στή ζωή σου ἀφεντικό καί δέ θά βγεῖς χαμένη. Κάνε κι αὐ-

τή τή δυσκολία σου κατάθεση στόν Οὐρανό!

Ἔτσι ἔκανε, ἂν καί μέ φόβο στήν καρδιά. Ἐκλείσε μάτια καί αὐτιά κι ὑπάκουσε, νά μήν πικράνει τόν παπα-Κοσμᾶ, πού τόσο τούς εἶχε σταθεῖ στή μεγάλη τους φτώχεια. Κι ἀλήθεια, δέν μετάνιωσε ποτέ! Θαρρεῖς αὐτό περίμενε ὁ Θεός γιά νά τῆς γυρίσει πίσω τίς καταθέσεις τοῦ οὐρανοῦ μέ τόκους κι ἐπιτόκια. Γιά πότε ἀλλάξανε τά πράγματα! Ὁ Ἀποστόλης ἔβγαλε σύνταξη ἀναπηρική, πού ἦταν σίγουρα λεφτά στό σπίτι! Ὑστερα, ἐκεῖνο τό μπαῖρι, πού θέλανε νά τό πουλήσουνε μὰ δέν τ' ἀγόραζε κανείς στό χάλι πού ἦταν, μπῆκε στό σχέδιο πόλεως. Ὁ ἐργολάβος πού τό ἔχτισε τούς ἔδωσε πέντε διαμερίσματα, νά τά νοικιάζουν ὅσο τά παιδιά ἦταν μικρά κι ἀργότερα νά πάρει τό καθένα ἀπό ἓνα σπίτι! Καί μόνο αὐτά; Ὅλα της τά βλαστάρια ἓνα κι ἓνα γίνανε, καί πιο πολύ ἐκεῖνο τό στερνό, πού σκέφτηκε ἡ κακούργα νά τό ρίξει! Ἁγία ἡ ὦρα πού ἄκουσε τόν παπα-Κοσμᾶ! Ἐέρει ὁ Θεός νά ἐπιστρέφει μέ πλούσιο τόκο!

Μιά λάμψη διαπέρασε τά μάτια της, καθώς κοίταξε δύσπιστα τά φῶτα τῆς Τράπεζας στή γωνία, ἐνῶ ψαχούλεψε τήν τσάντα της νά βρεῖ τό σακούλι μέ τίς οἰκονομίες τῶν ἐγγονῶν. Ὅφειλε νά τά ἐπενδύσει ὅσο γινόταν πιο σοφά, σκέφτηκε στρέφοντας τό βλέμμα στήν ἀνοιχτή πόρτα τοῦ Ἁγίου Μηνα. Θά τ' ἀκουμποῦσε στήν Τράπεζα πού ἐπιστρέφει μέ τούς καλύτερους τόκους κι ἐπιτόκια, τήν Τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ!

Μαρτινιανή

Μπροστά στα παιδιά μας

Γιατί τὰ παιδιά λένε ψέματα;

Τὰ παιδιά γύρω στά τρία τους χρόνια αρχίζουν τὰ πρῶτα τους ψέματα. Αυτό συμβαίνει ἐπειδὴ συνειδητοποιοῦν ὅτι οἱ ἐνήλικοι δέν διαβάζουν τή σκέψη τους καί μποροῦν νά δίνουν στούς ἄλλους ψευδεῖς πληροφορίες, ἴσως γιά νά ἀποφύγουν φασαρίες ἢ νά καλύψουν κάτι.

Γενικῶς, τὰ παιδιά στήν ἡλικία τῶν 4-6 ἐτῶν λένε περισσότερα ψέματα. Γίνονται πιά ἐπιδέξια στή γλῶσσα τοῦ σώματος καί εἶναι καλοί ἡθοποιοί, ἀλλά συχνά μπλέκονται καί τὰ ἴδια στήν προσπάθεια νά δώσουν παραπέρα ἐξηγήσεις.

Ὅταν φτάσουν στή σχολική ἡλικία, λένε συχνότερα ψέματα τὰ ὁποῖα εἶναι πιά σύνθετα, καθὼς τό λεξιλόγιό τους ἀναπτύσσεται καί ἀντιλαμβάνονται καλύτερα πῶς σκέφτονται οἱ ἄλλοι. Στήν ἡλικία τῶν ὀχτώ, τὰ παιδιά μποροῦν νά λένε πετυχημένα ψέματα, χωρίς τόν κίνδυνο νά πιαστοῦν.

Τὰ παιδιά ψεύδονται γιά πολλούς λόγους:

- Θέλουν νά κρύψουν κάτι μέ τήν ἐλπίδα νά ἀποφύγουν τήν τιμωρία.
- Γιά νά διερευνήσουν καί νά πειραματιστοῦν μέ τίς ἀπαντήσεις καί τίς ἀντιδράσεις τῶν γονιῶν τους.

- Γιά νά μεγαλοποιήσουν μία ἱστορία ἢ νά ἐντυπωσιάσουν τοὺς ἄλλους.

- Γιά νά προσελκύσουν τήν προσοχή τῶν ἄλλων, ἀκόμη καί ἂν γνωρίζουν ὅτι ὁ ἀκροατής ἢ οἱ ἀκροατές ξέρουν τήν ἀλήθεια.

- Γιά νά χειριστοῦν μία κατάσταση.

Ἐνθαρρύνετε τήν εἰλικρίνεια!

Μόλις τὰ παιδιά μεγαλώσουν ἀρκετά ὥστε νά καταλαβαίνουν τή διαφορά ἀνάμεσα στό πραγματικό καί στό φανταστικό, εἶναι καλό νά τὰ ἐνθαρρύνουμε καί νά τὰ υποστηρίζουμε νά λένε τήν ἀλήθεια.

Νά εἶστε θετικοί καί νά τονίζετε τή σημασία καί τήν ἀξία πού ἔχει ἡ εἰλικρίνεια γιά τήν οἰκογένεια. Μπορεῖτε νά τοὺς διηγηθεῖτε ἱστορίες πού ὑπογραμμίζουν τή σημασία τῆς εἰλικρίνειας, ὅπως τόν γνωστό μύθο τοῦ Αἰσώπου μέ τόν βοσκό καί τόν λύκο.

Γενικά, εἶναι καλύτερα νά διδάξουμε στά παιδιά μας νά λένε τήν ἀλήθεια ἀπό τό νά τὰ τιμωροῦμε γιά ἥσσανος σημασίας παραπτώματα.

Πῶς πρέπει νά ἀντιδράσετε ὅταν τό παιδί σας λέει ψέματα;

- Ἄν τό παιδί σας σᾶς λέει κάτι πού

είναι φανταστικό ή αποτέλεσμα μίμησης, μπορείτε απλώς να συμφωνήσετε. Η μίμηση και η φαντασία είναι πολύ σημαντικές δυνάμεις για την ανάπτυξη του παιδιού. Για παράδειγμα, επηρεασμένο τό παιδί σας από τις ιστορίες για τον Τρωικό Πόλεμο, μπορεί να σας πει πώς είναι ο Άχιλλέας. Θα μπορούσατε να του ανταπαντήσετε ρωτώντας το σχετικά με τις υπερδυνάμεις του.

- Βοηθήστε τό παιδί να αποφύγει να εμπλακεί σε καταστάσεις όπου νιώθει ότι πρέπει να πεί ψέματα.

- Υπερβολικές ιστορίες κομπορρημοσύνης μπορεί να είναι ο τρόπος ενός παιδιού να κερδίσει τόν θαυμασμό και τόν σεβασμό των άλλων. Αν αυτό συμβαίνει συχνά, ίσως χρειάζεται να δοκιμάσετε περισσότερο τη χρήση του επαίνου, για να ενισχύσετε την αυτοεκτίμηση του παιδιού σας.

- Βεβαιωθείτε ότι έχετε σαφείς κανόνες σχετικά με την αποδεκτή συμπεριφορά στο σπίτι σας. Τα παιδιά είναι πιθανότερο να συμπεριφερθούν εντός των αποδεκτών ορίων, αν επιβάλλονται ξεκάθαροι κανόνες.

- Όταν τό παιδί σας αναγνωρίζει ότι έκανε κάποιο λάθος, επαινέστε το για την ειλικρίνειά του. Όντως είναι σπουδαίο να γνωρίζει τό παιδί σας ότι δεν έκνευριζεστε, όταν όμολογεί κάτι αρνητικό.

- Αν τό παιδί σας σκοπίμως σας παραπλανά, ως γνωρίζει ότι τό ψέμα δεν είναι αποδεκτό. Ξηγήστε του γιατί τό ψέμα δεν είναι καλό πράγμα και ότι δεν θά μπορείτε να τό εμπιστευέστε στό μέλλον.

- Προσπαθήστε να αντιμετωπίσετε τό ψέμα χωριστά από τη συμπεριφορά που οδηγεί σ' αυτό. Αν τό παιδί σας ψεύδεται για να αποσπάσει την προσοχή σας, σκεφθείτε θετικότερους τρόπους με τους οποίους θά μπορούσατε να δείξετε ότι ενδιαφέρεστε για τό παιδί σας.

- Μήν πείτε ποτέ στό παιδί σας ότι είναι «ψεύτης». Ο χαρακτηρισμός αυτός μπορεί να επηρεάσει αρνητικά την αυτοεκτίμησή του ή να τό οδηγήσει σε άκόμα περισσότερα ψέματα. Αν τό παιδί σας πιστέψει ότι είναι ψεύτης, μάλλον δεν θά θελήσει να σας διαψεύσει!

- Ένας τρόπος για να να αποθαρρυνθούν τά παιδιά από προφανή ψέματα είναι να τό «ρίξετε» στό άστείο ή να «φουσκώσετε» την αναληθή δήλωση. Π.χ. ένα παιδί μπορεί να δικαιολογηθεί για ένα σπασμένο παιχνίδι λέγοντας: «Ένας άντρας ήρθε και τό έσπασε». Θα μπορούσατε να πείτε κάτι άστείο, ώστε να δοθεί ή δυνατότητα στό παιδί σας να αποφορτιστεί από τό άγχος της τιμωρίας και να πεί άβίαστα την αλήθεια. Π.χ. «Γιατί δεν παρακάλεσες τόν κύριο να μείνει για να φάει μαζί μας, να τόν γνωρίσουμε κι έμεις, και να θαυμάσουμε τά μπράτσα του;». Μέ τόν τρόπο αυτό αποκαλύπτεται τό ψέμα του και του δίνεται ένα μάθημα χωρίς καμιά ανάγκη για πειθαρχία ή σύγκρουση.

Γιά μεγαλύτερα παιδιά:

- Καθώς τά παιδιά μεγαλώνουν, τά ψέματα μπορούν να γίνουν συνήθεια. Αν τό παιδί σας λέει ψέματα συχνά, επιλέξτε μία όρισμένη ώρα για να καθίσετε ήρεμα μαζί του. Μιλήστε του για τό πώς σας κάνει να νιώθετε τό ψέμα, πώς επηρεάζει τη σχέση σας μαζί του και πώς τό παιδί σας θά αισθάνεται αν ή οικογένεια και οί φίλοι του πάψουν να τό εμπιστεύονται.

- Πάντα να τό λέτε στά παιδιά σας, όταν είστε απολύτως σίγουροι ότι δεν σας λένε την αλήθεια. Τό παιδί πρέπει να γνωρίζει ότι ή ειλικρίνεια είναι σημαντικό για σας. Αλλά προσπαθήστε να αποφύγετε να τό ρωτάτε συνεχώς αν λέει την αλήθεια.

- Νά συμμετέχετε στη ζωή του παι-

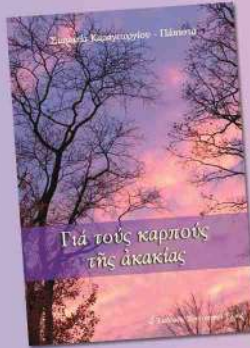
Βιβλιοπαρουσίαση

διοῦ σας καί νά τό ἐνθαρρύνετε νά εἶναι ἀληθινό μαζί σας. Τά παιδιά κάθε ἡλικίας πού ἔχουν καλή ἐπικοινωνία μέ τούς γονεῖς τους καί συζητοῦν μαζί τους αὐτό πού κάνουν ἔχουν λιγότερες πιθανότητες νά ἐκδηλώσουν ἀντικοινωνική συμπεριφορά.

Τά πράγματα γίνονται πολύ δύσκολα, ὅταν ἔχουμε νά ἀντιμετωπίσουμε ἐφήβους.

Ἡ εἰλικρίνεια καί ἡ ἀνεπιτιμότητα μαθαίνονται στό σπίτι, θά ἀποφανθεῖ ἡ Ἀμερικανική Ψυχιατρική Ἀκαδημία γιά τό Παιδί καί τόν Ἔφηβο. Πρίν ἀπό δύο χρόνια, τό ἔγκυρο περιοδικό New York Magazine δημοσίευσε τά συμπεράσματα μίας ἔρευνας τοῦ Penn State, Πανεπιστημίου τῶν Η.Π.Α., ἡ ὁποία ἀφοροῦσε σέ ἐφήβους, γιά νά ἐκτιμηθεῖ ἡ ἔκταση τῆς «ἀπόκρυψης», νά κατανοηθεῖ, δηλαδή, γιατί τά παιδιά λένε ψέματα. Τό συμπέρασμα τῶν καθηγητῶν-ἐρευνητῶν εἶναι κόλαφος γιά μᾶς τούς ἐνήλικες. «Τά παιδιά ψεύδονται ἀπό νεαρή ἡλικία, συχνά, καί γιά πολλούς καί διαφόρους λόγους. Ὡστόσο, ὑπάρχει πλεον μία ξεχωριστή θεωρία σχετικά μέ τόν τρόπο πού διαμορφώνεται ἡ συνήθεια αὐτή: Τά παιδιά ἀπλῶς ἀντιγράφουν τούς γονεῖς τους».

Ἀθανάσιος Ἀπ. Γκάτζιος

Γιά τοὺς καρπούς τῆς ἀκακίας

Στό ἀριστουργηματικό αὐτό βιβλίο, γεγονότα ἢ περιστατικά παρασύρουν τόν ἀναγνώστη μέ τή βαρύτητά τους ἀλλά καί μέ τή δύναμη τοῦ λόγου. Ἀρμονικά καί ἀριστοτεχνικά ἐμπλέκονται χαρακτήρες καί συμβάντα ἀπροσδόκητα ἰσορροπημένα ἐναλλάσσεται τό παρελθόν μέ τό παρόν.

Μέσα στή νεώτερη καί σύγχρονη ἱστορία τῆς πολύπαθης Ἑλλάδας μας, μία ἀγωνιζόμενη πιστή ψυχὴ ζῇ τή θεία παρουσία καί ἐλπίζει μόνο σ' αὐτήν. Δυσκολίες, κακουχίες, πόλεμος, οἰκογενειακές θλίψεις δέν εἶναι ἱκανές νά λυγίσουν τήν ἀπλή αὐτὴ γυναῖκα, πού στηρίξε τήν ἐλπίδα τῆς στὸν Θεό καί τόσες φορές κατάφερε ὅ,τι φαινόταν ἀνέφικτο καί ἀνερμήνευτο γιά τοὺς πολλούς. Ὅπως φρόντιζε τίς ἀκακίες τῆς ἡ Εὐγενία, γιά νά τίς δεῖ νά μεγαλώνουν καί νά ἀνθίζουν πολύ ἀργότερα, ἔτσι ἀργότερα φάνηκαν οἱ καρποὶ τῆς θείας χάριτος στὸ ἐργαστήρι τῆς ψυχῆς τῆς καί ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδραση στοὺς γύρω της.

Ἕνα καθηλωτικό μυθιστόρημα, πού ἀπὸ τίς πρῶτες σελίδες μέχρι τὴν τελευταία καί μέσα ἀπὸ τό φάσμα τῶν χαρακτήρων του προκαλεῖ ποικιλοτρόπως τὴ συγκίνηση καί τὴν ἀλλοίωση. Ἕνα βιβλίο γιά ὅσους λαχταροῦν τὴ ἀνανέωση τοῦ ἀγῶνα ἢ τὴ γνωριμία μέ ὅ,τι εἶναι αὐθεντικά τοῦ Θεοῦ.

«Ἀπὸ ὅσους μοῦ ἐμπιστεύθηκαν νά μὴ χαθεῖ κανένας», φωνάζει ἡ Εὐγενία καί μέσα σέ ὅσους εὐεργετήθηκαν ἀπὸ αὐτὴν αἰσθανόμαστε νά ἀνήκουμε κι ἐμεῖς, οἱ ἀναγνώστες. Ἰκνηλατώντας τὰ βήματα τῆς ζωῆς της, νιώσαμε δυνατότερη τὴ διάθεση νά «σκάψουμε τὴ γῆ τῆς καρδιᾶς μας», ὥστε νά ἀνθίσει κάποιος σπόρος ἀκακίας. Εὐχὴ μας αὐτό τό πρῶτο ἔργο τῆς κ. Σταματίας Καραγεωργίου-Πάπιστα νά ἀποτελέσει προάγγελο γιά πολλὰ ἐπόμενα.

Π. Τράκα
Ἑκπαιδευτικός

Άδούλωτα νιάτα

Τούτα τά κλειστά παντζούρια τά μισούσε ο Αργύρης! Μά πió πολύ μισούσε εκείνους πού τούς ανάγκασαν νά τά κρατούν κλειστά. Πόσο θά 'θελε νά άπλωνε τά μακριά του χέρια, νά τά άνοιγε καί ό,τι ήθελε άς γινόταν.

Κοίταξε μέσα από τή χαραμάδα πού άφηναν κλείνοντας τά δυό παντζούρια.

Τό μεγάλο σπίτι άπέναντι ήταν ολόφωτο καί όλα του, πόρτες καί παράθυρα, άνοικτά!

Μόνο τό σπιτάκι τό μικρό στήν αυλή ήταν κα-
τασκότεινο. Τό σπιτάκι πού μέσα στήν ήσυχία τής
νύχτας άκουσε τόσες φορές τά σχέδια καί τά
έφηβικά όνειρα τά δικά του καί του Κοσμά!

Έσφιξε τίς γροθίες του όργισμένος ο Αργύ-
ρης, μά ή σκέψη του Κοσμά τόν έκανε σιγά-σιγά
νά τίς χαλαρώσει.

Από τή μέρα πού οί Γερμανοί έκαναν έπίταξη
στό ώραίο μεγάλο σπίτι τής γειτονιάς, ο Κοσμάς
ό φίλος του δέν ξαναχαμογέλασε! Πήρε τά πρά-
γματά του καί τά βιβλία του καί έγκαταστάθηκε
στό σπιτάκι του κήπου. Αυτό έξόργισε πολύ τόν
Αργύρη. Τό σπίτι του γιατρού ήταν πάντα φιλό-
ξενο καί άνοιχτό γιά όλα τά παιδιά τής γειτονιάς.
Κι όλοι τό ένιωθαν δεύτερο σπίτι τους καί τόν
γιατρό καί τή γυναίκα του δεύτερους γονιούς
τους. Κι ο Κοσμάς πού έλαχε νά είναι μοναχο-
παίδι δέν κατάλαβε ποτέ πώς μεγαλώνουν τά μο-
ναχοπαίδια. Κι ήταν εύλογία γιά όλη τή γειτονιά
τό σπιτικό του κυρίου Έπαμεινώνδα του για-
τρού.

Οί φιγούρες πού είδε ο Αργύρης νά ξεπρο-
βάλλουν στή μεγάλη δρύινη έξώπορτα τόν έκα-
ναν νά κολλήσει περισσότερο τό μάτι του στή
χαραμάδα. Ανάμεσά τους ξεχώρισε ο Αργύρης
τόν Λευτέρη τής κυρα-Χρυσής. Ξερακιανός, φύλ-
λο καί φτερό από τήν πείνα καί τήν κακοπέραση,
στεκόταν μέ γυρτό τό κορμί καί άκουγε κάποιον
άξιωματικό πού του μιλούσε. Γοργοκτύπησε ή
καρδιά του Αργύρη. Ο Λευτέρης ήταν ο τρίτος
τής συντροφιάς. Κοσμάς, Αργύρης, Λευτέρης. Τί
ζητούσε ανάμεσα στους Γερμανούς; Έγινε ο

Λευτέρης προδότης; Άλλά τί νά
προδίδε; Ο Αργύρης ήταν βέβαι-
ος πώς ο Λευτέρης δέν ήταν άνα-
κατωμένος πουθενά. Ήταν ένα
παιδί πολύ ευαίσθητο άλλά καί
άτολμο. Όσες φορές πήγε ο Αρ-
γύρης μέ τόν Κοσμά γιά νά γρά-
ψουν συνθήματα στους τοίχους
ποτέ δέν του τό είπαν, όχι γιατί
δέν του είχανε έμπιστοσύνη, άλλά
γιατί δέν ήθελαν νά τόν βάλουν
σέ πειρασμό καί νά τόν φέρουν σέ
δύσκολη θέση. Τί ζητούσε όμως
τέτοια ώρα στό σπίτι του γιατρού,
ανάμεσα σέ τόσους γερμανούς
άξιωματικούς; Τόν είδε νά φεύγει
φορτωμένος μ' ένα δέμα. Δίπλα
του πήγαινε ένας γερμανός στρα-
τιώτης. Κοντοστάθηκε ο Λευτέ-
ρης έξω από τό σπιτάκι του κή-
που καί γύρισε τό βλέμμα του μά
πρός τά κλειστά του παράθυρα
καί μά προς τό παράθυρο του
Αργύρη. Ύστερα βγήκε μέ σκυ-
φτούς τούς ώμους καί άργά βή-
ματα από τή σιδερένια βαρεία
πόρτα.

Άργησε νά σφαλίσει ο ύπνος
τά βλέφαρα του Αργύρη. Τό ξη-
μέρωμα τόν βρήκε σέ πολύ βαθύ
ύπνο καί σχεδόν μεσημέριασε γιά
νά σηκωθεί. Τό βάρος στό στήθος
του ήταν άσήκωτο! Μέ ποιόν νά

τό μοιραστεί; Σηκώθηκε και πήγε στην κουζίνα, όχι για να πάρει πρωινό, αυτό ήταν από τις νοσταλγικές όμορφες θύμησης και από τα όνειροπολήματα για το μέλλον. Πήγε στην κουζίνα για να μοιραστεί την αγωνία του με τη μάνα του. Ξαφνιάστηκε όταν την είδε να τον περιμένει χαμογελαστή και ευδιάθετη. Πάνω στο τραπέζι ήταν τρεις κονσέρβες με κρέας και ένα μεγάλο άσπρο ψωμί.

- Τά έφερε τό πρωί ο Λευτέρης, του είπε γεμάτη χαρά και ένθουσιασμό.

- Και σύ, μητέρα, τά πήρες; την ξάφνιασε με την αντίδρασή του ο Αργύρης. Δεν σκέφτηκες που τά βρήκε, ποιοί του τά έδωσαν και με τί ανταλλάγματα;

- Μά ο Λευτέρης, πήγε να πει, πήγε να δικαιολογήσει ή μάνα, αλλά ο Αργύρης έγινε έξαλλος.

- Ό Λευτέρης μπεινοβγαίνει στο σπίτι του γιατρού και τά λέει με τούς Γερμαναράδες, μητέρα! Θά του τά πάω εγώ πίσω και θά του σπάσω και τά μούτρα!

- Αργύρη, ντροπή σου!

Ή μητέρα του τόν κοίταξε τόσο αυστηρά και τό βλέμμα της είχε τέτοια απογοήτευση που έκανε τόν Αργύρη να τά χάσει.

- Ό Λευτέρης, γιέ μου, δεν ξέρω με ποιά ανταλλάγματα τά πήρε αυτά τά αγαθά από τούς Γερμανούς. Όμως, όπως βλέπεις, αν και μπορούσε να τά κρατήσει όλα για τό φτωχό σπιτικό του, έφερε και σέ μάς! Μήπως, παιδί μου, βιάζεσαι να τόν καταδικάσεις;

Βγήκε από τό σπίτι αναστατωμένος ο Αργύρης και τράβηξε για τό σπίτι της κυρα-Χρυσής. Ή καλοκάγαθη γυναίκα τόν είδε από μακριά και άνοιξε την άγκαλιά της.

- Έλα, γιέ μου, ο Θεός σέ έστειλε, του είπε και τόν έκλεισε μέσα στα ξερακιανά χέρια της. Θά πεθάνει ο εύλογημένος από την πείνα, έχει μείνει σκελετός. Πές του

νά φάει κάτι από τά φαγητά που έφερε, δεν θέλει να τ' άγγίξει!

Ό Λευτέρης που ξεπρόβαλε από την πόρτα κοίταξε σοβαρός τόν φίλο του. Τό καθαρό και τίμο βλέμμα του μπήκε σάν μαχαιριά στην καρδιά του Αργύρη.

- Ποτέ δεν θά άγγίξω τό ψωμί που παίρνω από τά χέρια τους, κι αν ακόμα πρόκειται να πεθάνω!

- Τότε, Λευτέρη, γιατί τό παίρνεις; Γιατί χθές τό βράδυ ήσουν στού γιατρού; Τί σου έλεγαν οι Γερμανοί; Τί θέλουν από σένα;

Τά δάκρυα που αϊλάκωναν τό έφηβικό πρόσωπο έκαναν τόν Λευτέρη να ταραχθεί πολύ, γιατί κατάλαβε τί γινόταν μέσα στην ψυχή του φίλου του.

- Αργύρη, πώς μπόρεσες να σκεφτείς ότι... Όχι, Αργύρη, όχι! δεν είμαι προδότης και δεν θά γίνω ποτέ! Για μιά κονσέρβα και ένα ψωμί δεν θά πουλήσω τά κόκκαλα του πατέρα μου που έμειναν εκεί πάνω στά βουνά της Άλβανίας!

Τά δάκρυα τώρα έκαναν αυλακιές και στο πρόσωπο του Λευτέρη. Ή κυρα-Χρυσή έβλεπε τά δυό παλληκάρια να κλαίνε και δεν καταλάβαινε.

- Τότε, τότε τί ζητούσες στο σπίτι του γιατρού; ρώτησε σίγουρος πιά για την άθωότητα του Λευτέρη.

- Έσύ πώς δεν μου λές για τά συνθήματα στούς τοίχους που γράφετε με τόν Κοσμά; Έ, λοιπόν ούτε κι εγώ σου λέω τί γύρευα χθές τό βράδυ στού γιατρού, άπάντησε γελώντας πονηρά ο Λευτέρης.

Κοίταξε τόν φίλο του κατάπληκτος ο Αργύρης. Μά πώς δεν τό κατάλαβε! Του φάνηκε ξαφνικά πώς ο Λευτέρης μεγάλωσε, πώς έγινε άνδρας και πώς εκείνα τά κόκκαλά του, που ξεχώριζαν και τά μετρούσες ένα-ένα, ήταν ίδια με κείνα που έμειναν σπαρμένα στην Άλβανία, με κείνα που θάφτηκαν για να φυτρώσει ή Λευτεριά.

- Κυρα-Χρυσή, αυτό πρέπει νά τό γιορτάσουμε, φώναξε χαρούμενος ὁ Ἀργύρης. Κόψε ψωμί καί ἄνοιξε καί μιά κονσέρβα.

- Μά, Ἀργύρη, τί λές; διαμαρτυρήθηκε ὁ Λευτέρης.

- Λευτέρη, ὅλα ὅσα ἔχουν εἶναι δικά μας καί μᾶς τά στέρησαν! Ἀφοῦ δέν εἶναι λερωμένα τά χέρια πού τά ἔφεραν, δέν εἶναι κακό νά τά φάμε. Δικά μας εἶναι, Λευτέρη, καί σύ τούς τά πήρες πίσω! Κυρα-Χρυσή στρώσε τραπέζι, ξαναπρόσταξε ὁ Ἀργύρης.

- Νά εἶσαι καλά, ἀγόρι μου, νά ἔχεις τήν εὐχή τοῦ Θεοῦ! Καλά εἶπα ἐγώ ὅτι ὁ Θεός σέ ἔστειλε, ἔλεγε καί ξανάλεγε ἡ κυρα-Χρυσή σάν ἔστρωνε τό τραπέζι.

- Λευτέρη, δέν φοβάσαι; ρώτησε τόν φίλο του καθώς ἀπόφαγαν ὁ Ἀργύρης. Δηλαδή, δέν φοβάσαι μήπως σέ πιάσουν; Τό ξέρεις ὅτι θά σέ σκοτώσουν;

- Φοβάμαι, Ἀργύρη, μέ ξέρεις καί τό ξέρεις ὅτι φοβάμαι, ἀπάντησε ταπεινά ὁ Λευτέρης. Μά περισσότερο ἀπό τόν θάνατο φοβάμαι τή σκλαβιά ἢ μάλλον ἄς σοῦ τό πῶ ἀλλιῶς. Περισσότερο ἀπό τή ζωή μου ἀγαπῶ τήν πατρίδα μου!

Γύρισε στό σπίτι του χαρούμενος καί συγκινημένος ὁ Ἀργύρης.

- Βιάστηκα, μάνα, βιάστηκα νά τόν καταδικάσω. Ἄνοιξε τίς κονσέρβες νά φάνε καί τά παιδιά! Εἶναι καθαρές, μάνα μου, πεντακάθαρες ὅπως ὁ Λευτέρης.

Γύρισε καί κοίταξε τό μεγάλο σπίτι ὁ Ἀργύρης.

- Κάνε ὑπομονή, γιατρέ, ψιθύρισε. Ὁ γιός σου, ὁ Λευτέρης καί ἐγώ θά τούς διώξουμε τούς Γερμαναράδες!

Στάθηκε μπροστά στ' ἀνοιχτά παντζούρια. Τίποτε δέν μπορεί νά σταθεῖ ἐμπόδιο στό φῶς! Λευτεριά!

Ἑλένη Βασιλείου

Τετάρτη
20 Μαΐου 2015

«... Καί θά ἤθελα νά σᾶς ἐνημερώσω τό πόσο σπουδαῖο ρόλο ἔπαιξε τό ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟ, ἔκδοσις ΙΣΤ', πού εἶχα στά χέρια μου ὅταν πέρασαν οἱ ἱερωβάδες ἀπό τήν γειτονιά μου. Τούς ἔκανα καί ἔφυγαν καταντροπιασμένοι μή μπορώντας νά ἀπαντήσουν τίποτα. Καί πάλι σᾶς εὐχαριστῶ καί θά ἤθελα νά παραγγείλω...»

Α.Π.Μ., Πάτρα

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

* Κυρπζίδης Ἀνδρέας, εἰς μνήμην Γρηγορίου καί Αἰκατερίνης, 100€.

Γιά τό Περιοδικό

* Spiliopoulou-Papamichail Filio 75€ * Σαββίδου Ἄννα 10€.

* Εἰς μνήμην Νικολάου Κανελλοπούλου, Συν/χου Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Μέσης Ἐκπαίδευσης, ἔδωσαν ἀπό 50€ οἱ: Δοῖζη Αἰκατερίνη, Μαντζακούφα Βασιλεία, Νικολαΐδης Ἰωάννης, Ντινόπουλος Ἡλίας, Πέτρου Χρυσάνθη, Χαρίσης Δημήτριος.

Γιά τήν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη

* Α.Π. 115€ * Ε.Δ. 300€ * Κύκλος Μελέτης ἀγίας Γραφῆς 105€ * Σταμάτη Χριστίνα, εἰς μνήμην συζύγου της Ἀθανασίου, 50€ * Τ.Χ. 450€ * Τ.Χ. 40€.

Σχόλιο στην επικαιρότητα

Μεταναστευτικό τσουνάμι

Τόν τελευταίο καιρό πυκνώνουν οι είδήσεις πού αναφέρονται στην ασύμμετρη άπειλή της μαζικής μετανάστευσης, δημιουργώντας μεγάλη ανησυχία και άγνοια. Άναντίρρητα, βρισκόμαστε μπροστά σε μία φοβερή κρίση ανθρωπιστική και ταυτόχρονα πολιτική.

Δέν είναι όμως a priori όλοι οι μετανάστες «άθωα θύματα», «ταλαίπωροι», «φτωχοί» καί κατατρεγμένοι Σύριοι. Μεταξύ τους δυστυχώς υπάρχουν εγκληματίες, πιστοί στρατιώτες του «προφήτη» μέ «άποστολή» καί άφιονισμένοι σφαγείς των «άπίστων», νεαροί, ύγιεις άνδρες οι όποιοι, αντί νά μείνουν νά πολεμήσουν γιά τήν πατρίδα τους, τήν έγκαταλείπουν στο «έλεος» των δημίων. Υπάρχουν καί κάποιοι πού σκορπούν χιλιάδες ευρώ -τό θαλάσσιο ταξίδι στοιχίζει από 3.000 μέχρι 11.000 ευρώ-, γιά νά φθάσουν στην Εύρώπη. Έκμεταλλεζόμενοι τόν «άνθρωπισμό» τής Δύσης, άποδομοούν κοινωνίες καί παραδόσεις μέ συμπαραμοαρτούντα τήν αύξηση τής εγκληματικότητας, τής πορνείας, των βιασμών κτλ.

Άπό αυτούς 90% είναι μουσουλμάνοι καί μοιραία ή διάδοση του ίσλαμισμού καί ό έξιςλαμισμός όσο τό δυνατόν περισσότερων ευρωπαίων πολιτών είναι σίς προτεραιότητές τους. Εύστοχα ό ούγγρος πρωθυπουργός Βίκτορ Όρμπάν δήλωσε: «Τό μεταναστευτικό θά ύπονομεύσει τίς χριστιανικές ρίζες τής γηραιάς ήπείρου». Άν

σκεφθούμε, μάλιστα, ότι ανάμεσά τους συμπεριλαμβάνονται καί πολλοί τζιχαντιστές, τό μεταναστευτικό εξέλισσεται σέ βραδυφλεγή βόμβα γιά τή χριστιανική Δύση.

Βεβαίως είναι γνωστό ότι ή Τουρκία είναι ή χώρα διακίνησης των λαθρομεταναστών. Πρίν από 20 χρόνια ό τότε πρωθυπουργός της Τουρκούτ Όζάλ είχε πει: «Δέν χρειάζεται νά κάνουμε πόλεμο μέ τήν Έλλάδα» άρκεϊ νά τούς στείλουμε κάμποσα έκατομμύρια μετανάστες. Μετά, κάποια μέρα, θά φορέσουμε τά μαγιό μας καί θά πᾶμε νά τούς καταλάβουμε». Κι έπειδή ή πολιτική τής Τουρκίας είναι πάγια, ή δήλωση του Όζάλ προδίδει τίς προθέσεις τής Άγκυρας.

Όσον άφορᾷ στην πατρίδα μας, χρόνια τώρα οι έγχώριοι φωταδιστές άσχολούνται μέ τό φλέγον αυτό θέμα καί τό μόνο πού κατόρθωσαν είναι νά τό καταστήσουν φλεγμαίνουσα καί πυορροούσα πληγή, καθώς ή χώρα μας άποτελεϊ βασική πύλη εισόδου των μεταναστών. Τεράστιες οι ευθύνες τής πολιτείας καί πρόχειρη ή αντιμετώπιση, μέ άνυπολόγιστες συνέπειες στον καθ' ήμᾱς έν γένει βίο! Μέ τίς συγκρουσιακές διαφωνίες, μάλιστα, οι όποίες χαρακτηρίζουν τόν πολιτικό χῶρο, καί τήν άκυβερνησία, πού ταλανίζει τόν τόπο μας, πῶς νά όμονοήσουν οι ταγοί μας καί νά άποφασίσουν σωφρόνως καί έθνωφελῶς!

Ἀναμφισβήτητα ὁ λαός μας, φιλόξενος ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων καί ἔχοντας στραγγίσει τό ποτήρι τῆς ξενιτιάς καί τῆς φτώχειας, συμπαραστέκεται συγκινητικά στοὺς «ξένους» παρὰ τὰ προσωπικά του ἀδιέξοδα. Σέ πολλές ὁμως πόλεις ὁ φρενὴρης ρυθμός εἰσόδου λαθρομεταναστῶν ἔχει δημιουργήσει ἀσύλληπτο πρόβλημα. Σύμφωνα μέ τὴν Ἑλληνική Ἀστυνομία, τὰ τελευταῖα ἑννέα χρόνια ἔχουν συλληφθεῖ στὴ χώρα μας 1.065.746 μετανάστες -συγκεκριμένα 156.726 τὸ πρῶτο ἑπτάμηνο τοῦ 2015- δίχως νόμιμα ἔγγραφα.

Ἰδιαίτερα τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου βιώνουν μία ἀνείπωτη τραγωδία, καθὼς ἡ «ἀ-θρόα μετακίνηση» λαμβάνει ἐκρηκτικές διαστάσεις πλέον κι ἔχει προκαλέσει σέ αὐτὰ ἀνήκεστη βλάβη. Ἐπιστολή τοῦ Προέδρου τοῦ Λιμενικοῦ Ταμείου ἀποκαλύπτει: «Ὁλοκληρώθηκε σήμερα ἡ ὀριστική κατάληψη τοῦ Ἐπιβατικοῦ Λιμανιοῦ τῆς Μυτιλήνης ἀπὸ παράνομους πρόσφυγες. Ὁλοκληρώθηκε ἡ πλήρης καταστροφή ὅλων τῶν λιμενικῶν ἐγκαταστάσεων... Ὅλη ἡ ἔκταση τοῦ λιμανιοῦ ἔχει μετατραπεῖ σέ μία ἀπέραντη χωματερή καί χῶρο ὑπαίθριων ἀφοδευτηρίων. Ὁ κίνδυνος μολύνσεων μετά τὴ μόνιμη ρύπανση εἶναι ὀρατός» (βλ. lesvosreport.gr).

Κι ἐπειδὴ τό μεταναστευτικό ἔχει πολλές παραμέτρους, ἃς μοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ θίξω κάποιες ἀπὸ αὐτές:

Ποίος δέν αἰσθάνεται ντροπή, ἀντικρίζοντας στόν 21ο αἰῶνα ἀνθρώπους σέ αὐτὴ τὴν κατάντια; Ἡ ἀπόλυτη ἐξαθλίωση καί ὁ εὐτελισμός τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου σέ ὅλο του τό μεγαλεῖο! Πότε ἐπιτέλους θὰ σταματήσουν αὐτὰ τὰ σκλαβοπάζαρα; Πότε οἱ δουλέμποροι τῶν ψυχῶν καί τῶν ἐθνῶν θὰ ἀποδώσουν τὴν ὀφειλόμενη ἀξία στὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ; Ποιὰ κυκλώματα δροῦν ἀνεξέλεγκτα, μεταφέροντας τσουβαλιασμένο ἀνθρώπινο φορτίο πού συχνά τό

πετοῦν στὴ θάλασσα ἢ στὴ στεριά χωρίς καμιά προοπτική; Ποιὰ συμφέροντα παίζονται στὶς πλάτες αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων ὑπάρξεων;

Ἀλλὰ καί πόσους μετανάστες μπορεῖ νὰ ἀντέξει ἡ πολὺπαθη πατρίδα μας; Τί θὰ ἀπογίνουμε, ὅταν ἡ Εὐρώπη κλείσει τὴν «καρδιά της» καί τὰ σύνορά της στοὺς παράτυπους μετανάστες; Ἐπιπλέον, μελέτες ἐπισημαίνουν ὅτι μετὰ ἀπὸ δύο δεκαετίες θὰ ἀλλάξει ἀπειλητικά ἡ σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ μας καί ἡ Ἑλλάδα κινδυνεύει νὰ ὀδηγηθεῖ μέ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στόν μουσουλμανικὸ κόσμο λόγω τῆς αὐξησης τῶν «μεταναστῶν», τῆς συνεχοῦς εἰσόδου τους ἀλλὰ καί τῶν αὐξημένων γεννήσεων.

Ἄς μὴ μᾶς διαφεύγει, ἐπίσης, ὅτι τακτικὴ τοῦ Ἰσλάμ εἶναι νὰ διεκδικεῖ διὰ τῆς βίας τὸν χῶρο ὑποδοχῆς καί ἀνοχῆς του, ὅταν δημιουργήσει ἐκεῖ μία εὐάριθμη μάζα. Ἔτσι ἡ Ἑλλάδα ἴσως βρίσκεται πολὺ κοντὰ στό φαινόμενο τῆς «ἰσλαμικῆς ἔκρηξης» ἢ τῆς «ἰσλαμικῆς ἄνοιξης». Συνεπῶς αὐτοὶ οἱ «δυστυχισμένοι» λαθρομετανάστες μέ τίς γεμάτες πολλὰς φορές τσέπες καί τοὺς φορητοὺς ὑπολογιστές, τό ἀμέτρητο κομβοὶ τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐξελίσσεται προφανῶς σέ πυριτιδαποθήκη στὰ θεμέλια τῆς χώρας μας.

Κι ἐμεῖς τί κάνουμε;

Παρά τίς δυσοίωνες προβλέψεις, ἃς μὴ χάσουμε τό θάρρος μας. Χρέος μας νὰ προσευχόμαστε γιὰ τὴν πατρίδα μας· νὰ φωτίσει ὁ Κύριος τοὺς ἄρχοντες νὰ ἐργασθοῦν ἀνυστερόβουλα γι' αὐτήν. Ἄς μὴν ἐγκαταλείψουμε τό ὄραμά μας καί τίς παραδόσεις μας. Νὰ ξαναγίνει ἡ πατρίδα μας «τό φῶς τοῦ κόσμου». Ἐνωμένοι, μέ πίστη στόν Χριστό καί στὰ ἱδανικά μας, θὰ ὑπερβούμε τίς δυσκολίες καί «ὁ Θεός σώζοι (=ἃς σώσει) τὴν Ἑλλάδα»!

Εὐ. Αὐγουστίνου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἄν...

Ποτέ ἄλλοτε ἡ ἐφηβεία δέν ἦταν τόσο κρίσιμη ἡλικία γιὰ ἓνα κορίτσι. Οἱ στατιστικές πού θέλουν 40.000 ἐκτρώσεις ἐτησίως νά γίνονται ἀπό κορίτσια 11 ἕως 18 ἐτῶν, τό ἐπιβεβαιώνουν. Ψάχνουν τὰ αἷτια οἱ εἰδικοί καί μιλοῦν γιὰ ἄγνοια, γιὰ ἔλλειψη προφύλαξης κ.τ.ῳ.

Πόσο πιό εἰλικρινεῖς θά ἦμασταν ὅλοι, ἂν στρέφαμε τήν ἔρευνα κάπου ἄλλου. Μόνο πού ἴσως δέν θά μᾶς βόλευε καί τόσο... Ἄδειες οἱ δεξαμενές τῆς ἀγάπης ἀγοριῶν καί κοριτσιῶν, πού μεγαλώνουν σέ ὑποκατάστατα οἰκογένειας χωρίς καμία γεύση βαθεῖας, θυσιαστικῆς ἀγάπης· πού γνωρίζουν τόν κόσμο ἀπό τίς ὀθόνες καί ἡ μόνη ἀξία πού βλέπουν νά κυριαρχεῖ εἶναι τό κυνήγι τῆς ἀπόλαυσης· πού καί στό σχολεῖο ἀκόμη τό μοντέλο ζωῆς πού προβάλλεται στά βιβλία ἀλλά καί στή ζωή τῶν καθηγητῶν τους δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό μία λατρεία τοῦ ἐφήμερου. Ἐφηβεία! Μία ἡλικία γιὰ μεγάλους πόθους καί ὑψηλούς στόχους. Κι ὅμως στόν 21ο αἰῶνα, στήν Ἑλλάδα 40.000 ἔφηβες στιγματίζουν τήν ψυχή τους -καί πολλές φορές καταστρέφουν καί τό σῶμα

τους- μέ τὰ παρεπόμενα τῆς ἐκτρώσης· τήν κατάθλιψη σ' ὅποια μορφή της. Ἄν ἀκούγαμε τή φωνή τοῦ Ἰησοῦ, πού μέ στοργή καλεῖ «ἄφετε τὰ παιδιά... ἔλθεῖν πρὸς με» (Μθ 19,14) καί δίναμε μία εὐκαιρία -ὡς ἄτομα, ὡς πολιτεία, ὡς Ἐκκλησία- μέ ὅποιο τρόπο νά βροῦν τόν δρόμο, νά Τόν πλησιάσουν, σίγουρα θά γινόταν ἡ ἐφηβεία τους τὰ πιό ὁμορφα χρόνια τους. Ἄν...

Ἐργήγορση

Ἡ ἀδράνεια σκοτώνει, λένε οἱ στατιστικές, πού ἀνεβάζουν τούς θανάτους λόγω σωματικῆς ἀκίνησις σέ 500.000 ἐτησίως στήν Εὐρώπη. Οἱ ἀνέσεις πού μᾶς προσφέρει ὁ τεχνικός πολιτισμός μᾶς κάνουν νά περνοῦμε τή ζωή μας καθιστοί, κάνοντας τίς λιγότερες δυνατές κινήσεις, ἐφόσον ὅλα γίνονται μέσῳ πλήκτρων, τηλεκοντρόλ κτλ. Ὡστόσο, ἡ κατάσταση τῆς ἀδράνειας σκοτώνει ὄχι μόνο τό σῶμα ἀλλά καί τήν ψυχή. Γι' αὐτό ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς προτρέπει συνεχῶς σέ μία ἐσωτερική ἐργήγορση, μία νήψη, ἓνα ἀγωνιστικό φρόνημα: «Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καί οἱ λοιποί, ἀλλά γρηγορῶμεν καί νήφωμεν» (Α' Θε 5,6).

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Καί στή ζωή τῶν ἀγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας βλέπουμε νά κατέχει οὐσιαστική θέση στόν πνευματικό τους ἀγώνα ἡ σωματική καταπόνηση, ἡ κοπιώδης ἐργασία, πού βοηθαί καί στήν πνευματική ἐγρήγορηση.

Σάν τὰ παιδιά

Κатаγιγισμός εἰδήσεων γιά τό δράμα τῶν προσφύγων ἀλλά καί γιά ἔκτροπα πού σημειώνονται τόσο ἀπό τοὺς ἰθύνοντες στίς χῶρες ὑποδοχῆς ὅσο καί ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς μετανάστες.

Γιά μιά στιγμή ὅμως στά σύνορα τῆς Δανίας ὁ χρόνος σταμάτησε. Ὁ δανός ἀστυνομικός γονάτισε μπροστά σέ μιά μικρή προσφυγοπούλα καί ἄρχισε τό γνωστό παιχνίδι «κούκου τζά». Ἡ φρίκη ἐξαφανίστηκε ἀπό τό παιδικό πρόσωπο καί τό χαμόγελο ἄνθισε στά σφιγμένα χεῖλη.

Ἡ φωτογραφία ἔκανε τόν γύρο τοῦ κόσμου γιά νά θυμίσει πώς ἂν δέν γίνουμε σάν τὰ παιδιά, ὁ κόσμος μας θά σπαράζεται ἀπό τήν ἀδικία καί τή βία. Ἕνα παιδί, γιά νά νιώσει εὐτυχισμένο, δέν χρειάζεται τίποτε παραπάνω ἀπό ἓνα χαμόγελο καί μιά ἀπλή καρδιά πού μπορεῖ νά σκύβει καί νά

παίζει σάν παιδί... Ἐμεῖς οἱ μεγάλοι ἔχουμε κάνει τήν εὐτυχία ἄπιαστο ὄνειρο καί νομίζουμε ὅτι θά τό φτάσουμε, ἂν κατακτήσουμε περισσότερα μέ ὅποιο τίμημα... Κατόρθωμά μας: ἡ δυστυχία ὅλου τοῦ κόσμου.

Τί γίνεται στήν Ἀλβανία;

Στή Χειμάρρα τόν περασμένο Αὐγουστο κατεδαφίστηκε, μέ ἄδεια τῆς κυβερνήσεως, ὀρθόδοξος ἱστορικός ναός γιά νά ἀνεγερθεῖ στόν ἴδιο χῶρο ἄγαλμα καθολικοῦ ἱεραποστόλου, πού τόν 17ο αἰ. προσπάθησε -χωρίς νά τά καταφέρει- νά μεταστρέψει στήν Οὐνία τοὺς ὀρθοδόξους κατοίκους τῆς περιοχῆς.

Στούς Ἀγίους Σαράντα, τόν Σεπτέμβριο, σεβάσμιος Ἕλληνας ὀρθόδοξος ἱερέας δέχτηκε τήν ἄγρια ἐπίθεση κουκουλοφόρων μέσα στό σπίτι του. Ἀφοῦ τόν γρονθοκόπησαν, τόν ἄφησαν αἰμόφυρτο καί ἔφυγαν χωρίς νά κλέψουν τίποτα ἀπό τό σπίτι. Σκοπός τους ἦταν μόνο ὁ ἐκφοβισμός.

Ἄραγε ξαναγυρνᾷ ἡ ἐποχή τοῦ Ἐμβέρ Χότζα, μέ ἀποκλειστικό ὅμως στόχο αὐτή τή φορά τόν ὀρθόδοξο πληθυσμό;

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΟΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54833 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ